

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	6
คำนิยม โดย สมชัย ศรีสุทธิยากร	8
คำนิยม โดย ปริญญา ผดุงถิ่น	10
คำนำผู้แปล	13
บทโหมโรง สิ่งซึ่งหวังในนิมิตได้มาเยือน	21
บทที่ 1 เขียนवादภักษาหารให้ลืมหิว	35
บทที่ 2 โลกาทิ้งปิ่นปวนก่อนบริหาร	87
บทที่ 3 โรคาเยียววามิทันสิ้น ความปิ่นปวน ยังตามติดมาเบื้องหลัง	135
บทที่ 4 ถ้อยวจีใครเอื้อนเอ่ยคล้ายวิหค	165
บทที่ 5 วิหคเทพสิ้นชื่อเพราะพลังพลาด	213
บทที่ 6 ทิวกาลลงหลอกใครนันทรา	245
บทที่ 7 ความมุ่งมั่นสลายถึงย้ายโยก	269
บทที่ 8 รัตติกาลแพรวพร่างไม้นันทรา	293
บทที่ 9 ปลีกวิเวกโลกาขับลำน้าเดี่ยวดาย	341
บทที่ 10 วิญญาณลอยพลิวดุจอาลัย	405
บทส่งท้าย ความรู้สึกเมื่อยามอำลา	433
เกี่ยวกับผู้เขียน	448
เกี่ยวกับผู้เขียนฉบับการ์ตูน	449
เกี่ยวกับผู้แปล	450

คำนำสำนักพิมพ์

กฤษฏา ยอดกฤษฏา ชื่อคนสำคัญ ผู้มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ยุคสามก๊ก ซึ่งอยู่เบื้องหลังชัยชนะของโจโฉในการทำสงครามหลายครั้ง โดยเฉพาะ สงครามแตกหักกับอ้วนเสี้ยวทุกๆ ที่มีกำลังพลน้อยกว่าถึง 10 เท่า กฤษฏา จึงนับเป็นกุนซือผู้มีความฉลาดหลักแหลมที่อาจเทียบได้กับขงเบ้ง แต่ น่าเสียดายที่ทั้งคู่ไม่เคยได้ประลองฝีมือและประชันฝีมือกัน เพราะกฤษฏา เสียชีวิตลงก่อนในวัยเพียง 38 ปี สร้างความอาลัยยิ่งแก่โจโฉ ถึงขั้น รำพึงรำพันถึงหลังพ่ายแพ้ย่อยยับจากศึกเซ็กเพ็ก

มันสมมงอันเป็นเลิศในการวิเคราะห์วางแผนกลศึก ทำให้กฤษฏา เป็นตัวละครที่หลายคนเสียดายที่ต้องจบชีวิตไปก่อนเวลาอันควร และอยากรู้เรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลังของเขาให้มากขึ้น ซึ่งในนิยาย หงสาวจอมราชันย์ ภาคพิเศษ เล่ม 8 เฟิงเสี้ยว (กฤษฏา) นี้ หวังอี่ซึ่งได้ อาศัยข้อมูลจริงทางประวัติศาสตร์ผสมกับจินตนาการอันล้ำเลิศอธิบาย

เจาะลึกไปถึงต้นกำเนิดที่หล่อหลอมให้เกิดแนวคิด “พิชัยยุทธ์ทมิฬ” อันลือลั่นสะท้านไปทั้งสามก๊กของก๊วยแกได้อย่างสมจริงเสียจนผู้อ่านอาจจะคาดไม่ถึงถึงเลยทีเดียว

ด้วยการตีความอย่างลึกซึ้งถึงก้นบึ้งหัวใจของตัวละคร และการใช้ภาษาที่วิจิตรงดงามของผู้เขียน ผนวกกับสำนวนลีลาการแปลอันยอดเยี่ยมของ ม.ประกาศ เรื่องราวของก๊วยแกในเล่มนี้จึงให้ทั้งความสนุกเพลิดเพลิน และทำให้เห็นมุมมองชีวิตของบุคคลซึ่งมีส่วนสำคัญในการกำหนดโฉมหน้าประวัติศาสตร์ หวังว่าเมื่อทุกท่านได้อ่านแล้วจะสามารถนำไปเป็นข้อคิดเตือนใจ และปรับใช้ในชีวิตจริงได้ไม่มากนัก้อย

โพสต์บุ๊กส์

คำนิยม

เรื่องราวมากมายในโลก มิใช่มีด้านเดียว เพียงแต่เราสนใจเปิดหูเปิดตา หรือจะเพียงปักใจเชื่อในสิ่งที่เคยพบเคยได้ยินมาเท่านั้น

คนคนหนึ่งก็เชื่อว่าจะเป็นดังที่เราพบเรารู้จัก ยิ่งคบมากเข้าใจมาก ก็จ้ะรู้ว่าเขายังมีด้านอื่นๆ ที่น่าแปลกประหลาดใจ ผมรู้จัก ม.ประภา ในฐานะผู้สื่อข่าวอาวุโสสายการเมืองที่ขยันทำการบ้านและจะมีมุมมอง ในการซักถามที่ลุ่มลึก เป็นที่หวาดหวั่นของคนที่ไม่เตรียมตัวพร้อมสำหรับการถูกสัมภาษณ์ แต่ไม่เคยรับรู้ว่าเขาคือมือแปลเรื่องจีนในระดับแนวหน้า คนหนึ่งของประเทศ

วันหนึ่ง หลังการสัมภาษณ์ เขาหยิบหนังสือที่เขาแปลมาให้ผม สองเล่ม ปกเขียนชื่อ *หงสาวจอมราชันย์* เล่ม 1 และเล่ม 2 เป็นเรื่องของ เอ็กเต็ก (เตียวหุย) และฟ่งเซิน (ลิโป้)

แม้ผมจะไม่ใช้เขียนสามก๊กแต่ก็พอจำเรื่องราวของตัวละคร สองตัวนี้ได้ แต่ก็ออกแปลกใจว่า จะมีมุมมองอะไรน่าสนใจจนมาเขียน

ได้เป็นเล่มๆ และทำไมจึงเริ่มต้นจากตัวละครเช่นเตียวหุย ทั้งๆ ที่ตัวอื่นที่โดดเด่นน่าสนใจกว่ามีมากมาย ไม่ว่าจะเป็น เล่าปี่ กวนอู โจโฉ เป็นต้น

ใช้เวลาในการอ่านเล่มแรกไม่นานนัก กับจินตนาการและสไตล์การเล่าเรื่องในแง่ชวนติดตามจึงรู้ว่า *หงสาวจอมราชันย์* ไม่ใช่หนังสืออ่านเล่นธรรมดาแต่ให้แง่มุมมองชีวิตในด้านที่เราไม่เคยมองมากมาย

เตียวหุย ที่เคยจินตนาการตามสามก๊กว่า เสียงดัง ใจร้อน ภู่วามสนใจแต่รำสูราจนเสียการงาน กลับกลายเป็นกองโจรหนุ่มที่สุนทรีย์ด้านศิลปะ และยอมเสียสละตนเองเพื่อผู้อื่น

ยิ่งอ่านลึก ยิ่งรู้ในมุมที่ไม่เคยรู้ จนเกิดการตกผลึกความคิดว่าการอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ คือต้องให้ความรู้ใหม่ มุมมองใหม่

หาก *หงสาวจอมราชันย์* เป็นเพียงการเดินทางตามกรอบเรื่องสามก๊กเดิม การอ่านคือการทบทวนเรื่องราวที่รู้เท่านั้น คงไม่มีอะไรน่าสนใจ แต่นิยายเรื่องนี้ กลับฉีกกรอบความรู้สามก๊กที่เราเคยรับรู้มา สร้างความรู้และมุมมองใหม่ที่น่าอัศจรรย์ ให้เห็นด้านอีกหลายด้านที่เราไม่เคยรับรู้เหมือนชีวิตของผู้แปล ม.ประภา ที่ไม่ได้เชี่ยวชาญด้านข่าวการเมืองแต่อย่างเดียว

สมชัย ศรีสุทธิยากร

เมษายน 2558

ม.ประภา ๓๗๔ 9

คำนิยม

คนไทยโชคดีที่มี “สามก๊ก” ให้อ่านเป็น 10 เวอร์ชัน หรือแม้แต่ที่ซีรีส์พากย์ไทยให้ดูทางยูทูป

แต่ตอนนี้ นับว่าโชคดีไปกันใหญ่ เพราะมี “หงสาวจอมราชันย์” ซึ่งก็คือ “สามก๊ก” เวอร์ชันพิเศษ (เรียกว่า เวอร์ชันเด็กแนว ก็ยังได้ ว้ากฮ่าๆ โขลกๆ) ออกมาให้เสพความละเมียดละไมของเนื้อเรื่อง สำนวน ภาษา และสำนวนแปล!

ความโด่งดังของ “หงสาวจอมราชันย์” อยู่ที่การตีความใหม่ให้กับตัวละครสามก๊ก อันเป็นสูตรสำเร็จเดียวกันเลยกับภาพยนตร์อย่าง “พี่มากพระโขนง” จัดการฉีกแนวจากลีลาเดิมๆ ของเหล่าผู้กล้าสามก๊กที่ “แข็งตัว” มาหลายศตวรรษแล้ว

จากที่อ่านมา 3 เล่มแรก เรื่องของ “เตียวหุย” “ลิโป้” และ “จูถ่ง” เห็นเลยว่า “หงสาวจอมราชันย์” หากเป็นภาพยนตร์แนวมหากาพย์

หลายภาค ก็เทียบได้กับภาคสุดท้าย ซึ่งมักมีไข่จุดจบของตัวละคร หากแต่เป็นการบอกเล่าถึงจุดกำเนิด หรือย้อนไกลไปยังชีวิตช่วงแรก กว่าแต่ละคนจะมาเป็นยอดนักรบ

ที่ผมชอบมาก ทุกเล่มจะต้องมีไคลแมกซ์เป็นฉากละเลงเลือดอัน พิศดารพันลึก แบบว่าตัวเอกใกล้จะพ่ายแพ้แตกดับบรมระอ แต่กลับใช้ ความกล้าหาญบ้าบิ่นตอบโต้กลับอย่างคาดไม่ถึง

เดี่ยวหุย ถูกศัตรูใช้มีดกรีดมุมปากสองข้างจนฉีกไปถึงโบริหู แทนที่ จะยอมแพ้ กลับใช้ปากที่อ้ากว้างได้พิเศษในเวลานั้น อมหัศจรรย์ไว้ชะเลย (ว้าก ฮ่าๆๆๆ โหลกๆๆ)

ลิโป้ ถูกมือสังหารประชิดด้านหลัง จะลงมีดปลิดชีพอยู่แล้วเชียว แต่เสี่ยววินาที่นั่น เขาใช้ทวนแทงทะลุพุงตัวเองไปเสียบมือสังหารใน ลักษณะร้อยพวง (ว้าก ฮ่าๆๆๆ โหลกๆๆ)

จูล่ง ถูกปักตรึงแขนขาทั้งสี่ติดกับกำแพงด้วยกระบี่ ดาบ ทวน ประดามี ถ้าจำนนก็ตายแน่นอน เขาเลยดันตัวเองทะลุอาวุธเหล่านั้นจน หลุดออกมา ศัตรูมองเห็น 4 รูกวงโบริบนแขนขา (ว้าก ฮ่าๆๆๆ โหลกๆๆ)

ที่เข้าไปไอบนี่ เพราะนิยายอิงพงศาวดารจีนอย่าง “สามก๊ก” ที่ว่า ไม่นานแล้ว มาเจอคลื่นลูกหลังอย่าง “หงสาวจอมราชันย์” กลับไม่ได้ มันสะใจกว่า!

กล่าวสำหรับ “ม.ประภา” ผู้แปล นับว่าคู่ควรกับสามก๊กเด็กแนวนี้ เป็นอย่างยิ่ง สำนวนเขาทันสมัย ไม่ “กำลังภายในจ๋า” แต่ก็เลือกใช้ ภาษาที่สวยและแพรวพราวอย่างน่าทึ่ง คนอ่านจะรู้สึกเลยว่าเขาแปล อย่างประณีต และรักษาความถูกต้องจากต้นฉบับไว้ให้ครบครัน

ตัวจริงของ “ม.ประภา” หากอยู่ในยุคสามก๊ก ก็ต้องเป็นขุนซือ ให้ก๊กใดก๊กหนึ่ง จากความเป็นคนฉลาด ใฝ่รู้ เจ้าความคิด ที่กล้ากล่าว

เช่นนี้ เพราะผมนั่นรู้จัก “ม.ประภา” มาร่วม 30 ปี หรือเท่ากับครึ่งหนึ่งของช่วงเวลาแห่งกลียุคของสงครามสามก๊กเลยทีเดียว

เขาเป็นรุ่นน้องโรงเรียนบดินทรเดชา แล้วเอนทรานซ์มาอยู่คณะนิติศาสตร์ จุฬาฯ ด้วยกัน เลือกรียนภาควิชาการหนังสือพิมพ์เหมือนกัน จบมายังทำงานร่วม “ทัพ” เดียวกันอีกต่างหาก

“ม.ประภา” ตัดสินใจแต่เนิ่นๆ ย้ายไปอยู่ที่พื้นที่ใหญ่กว่า สงบกว่า ขณะที่ผมปักหลักทัพเดิม ซึ่งอาจจะหิวหรือหว่ากว่า แต่ก็วังเวงกว่า จนในที่สุดก็แตกกระเด็นออกมาในสภาพสีกหรือแทบจะเป็น “ซากทัพ” เมื่อไม่กี่ปีนี่เอง แล้วได้มาอยู่ร่วมทัพกับ “ม.ประภา” อีกครั้ง รวบรวมเอาฟ้าลิขิต

สมัยยังเป็นศิษย์สำนักสุมาเต็กโซ แห่งวงการสื่อสารมวลชนไทย (นิเทศฯ จุฬาฯ) ผู้คนต่างโงะจันถึง “ม.ประภา” ว่ามีความสามารถสูงส่งในเชิงหมากรุกไทยและจีน ขาวนี่แหว่เข้าหูผมเช่นกัน จึงขอประลองเชิงหมากรุกไทยไป 1 กระดาน ผลการประมือครั้งนั้นออกมาเช่นไร ขอไม่แจ้ง ณ ที่นี้ละกัน (ว่าก ฮ่าๆๆ ไหลกๆๆ)

“ม.ประภา” เคยถูกพี่ๆ น้องๆ รวมหัวล่อลวงเข้าไปในสถานที่ “อโคจร” โดยไม่ทันรู้ตัว เขาก็รับมือสถานการณ์อันคาดไม่ถึงแบบฝ่ายบุ๋น ด้วยการนั่งนิ่ง ให้ความสงบสยบเสียงหัวเราะคิกคักของฝ่ายบู๊ทั้งหลายที่เล่าเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยอะไรพวกนี้ ก็ด้วยความภูมิใจที่ได้รู้จักกันเป็นส่วนตัวกับนักแปลนิยายจีนมือชั้นแนวหน้าของประเทศคนนี้

นาที่นี้อยากติดสอยห้อยตาม สาบานเป็นพี่น้องได้ตั้งหูกวางเลย เซียวละ (ว่าก ฮ่าๆๆ ไหลกๆๆ)

ปริญญา ผดุงถิ่น

ผู้ช่วยบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ M2F

กันยายน 2558

คำนำผู้แปล

ปฏิกิริยาจากผู้อ่านการ์ตูน “หงสาจอมราชันย์” จำนวนไม่น้อย สะท้อนถึงความนิยมในตัว “กวยแก” หรือ “เพ็งเสี้ยว” กุณชื้อเอกของโจโฉที่อายุสั้น เพราะร่างกายอ่อนแอ จนแสดงความต้องการที่จะอ่านนิยาย “หงสาจอมราชันย์ ภาคพิเศษ เล่ม 8 เพ็งเสี้ยว (กวยแก)” เล่มนี้เป็นจำนวนมาก ทำให้สร้างแรงกดดันแก่ผู้แปลไม่น้อย จนต้องมากล่าวขอภัยไว้ในส่วนคำนำนี้ เนื่องจากการแปลฉบับนี้ค่อนข้างจะใช้เวลามากกว่าเล่มอื่นๆ ซึ่งเหตุผลของความล่าช้ามาจากตัวผู้แปลเองที่มีจังหวะของหน้าที่การงานตลอดจนเรื่องส่วนตัวเกี่ยวกับครอบครัวด้านญาติผู้ใหญ่ ทำให้ผู้อ่านต้องรอคอยมาเป็นเวลานานพอสมควร

ส่วนตัวของผู้แปลเองเชื่อว่า “เสน่ห์” ของตัวละครตัวนี้อยู่ที่ผู้แต่งการ์ตูนได้เติมเต็มความฝันของผู้อ่านสามก๊กหลายๆ คน ที่รู้สึกเสียดายกับการด่วนจากไปของกวยแก และอยากที่จะจินตนาการขนาดว่า

ถ้าก๊วยแกไม่อายุสั้นขนาดนั้น จะทำให้โฉมหน้าของยุค “สามก๊ก” เปลี่ยนไปจากที่เป็นอยู่ในประวัติศาสตร์หรือไม่

แน่นอน ทั้งการ์ตูนและนิยายเรื่องนี้ไม่ใช่แนวแฟนตาซีที่จะจินตนาการฝันเฟื่องอะไรก็ได้ แต่ทุกมุมมองที่แตกต่างไปจากสามก๊กฉบับวรรณกรรมนั้น ผู้แต่งได้สรรหาเหตุผลมารองรับได้สมจริงยิ่งกว่าฉบับวรรณกรรมดั้งเดิมเสียอีก เรื่องนี้คงไม่ต้องกล่าวซ้ำสำหรับผู้ที่ติดตามทั้งการ์ตูนและนิยายหงสาจอมราชันย์มาถึงฉบับนี้

แต่จุดเด่นที่สุดของภาคนิยาย คงยังไม่พ้นแนวทางการเจาะลึกเข้าไปในมุมมองความคิดที่หล่อหลอมสั่งสมขึ้นจากประสบการณ์ของตัวละคร โดยเฉพาะตัวละครที่เป็นต้นตำรับแนวคิด “พิชัยยุทธ์ทมิฬ” อย่างก๊วยแก ที่ยึดหลัก “ปั้นปวนให้สุดขีดก่อนบริหารภายหลัง” ซึ่งรองรับเหตุผลว่าทำไมในยุคสามก๊ก ถึงมีคนเก่งกลุ่มหนึ่งที่สนับสนุนแนวทางของโจโฉ ทั้งที่พฤติกรรมของโจโฉขัดกับหลักคือปรัชญา “หยู” ของขงจื้ออย่างคนละชั่ว ทั้งการ “ข่มขี้ฮองเต้บัญชาเหล่าขุนนาง” จนถึงการปราบดาภิเษกขึ้นเป็นฮ่องเต้เสียเองในภายหลัง

ความเด่นของ “ทิม” โจโฉยังมีความสุดขีดแทรกอยู่หลายประการ เพราะบรรดาขุนชื่อหลักทั้งสามของโจโฉ ทั้ง “ก๊วยแก” “ซุนฮก” และ “สุมาอี้” ในภายหลัง ต่างก็มีวาระ มุมมองและจุดยืนที่แตกต่างกัน ภายใต้เป้าหมายเดียวกันคือหนุนส่งโจโฉให้เป็นจอมคน

กลับมามองที่ตัว “ก๊วยแก” ภายใต้แนวคิดของ “หวังอิซิง” ผู้เขียนภาคนิยาย ซึ่งได้นำเหตุการณ์จริงแห่งยุคสมัย ความอดอยากยากแค้นในยุคภัยสงคราม มาผนวกเป็นประสบการณ์ชีวิตของก๊วยแก อธิบายถึงความ “ทมิฬ” ในแนวคิด ทั้ง “โรคเรื้อรัง” ที่รุมเร้าตัวก๊วยแกได้อย่างสนิทแนบแน่น โดยเฉพาะประสบการณ์ส่วนตัวจากครอบครัวของก๊วยแก ต้อง

เรียกว่าทมิฬที่สุดในบรรดาตัวละครชุดนิยายหงสาจอมราชันย์เท่าที่เคยปรากฏ (ยังไม่นับเตียวก๊ก เพราะยังไม่ได้เปิดอ่าน) เมื่ออ่านแล้วคงไม่แปลกใจกับเหตุผลการก่อเกิดหลักคิดทมิฬที่กลายมาเป็นพิชัยยุทธ์ส่วนตัวของกุยแก ซึ่งเปรียบเทียบแล้วยัง “ดาร์ก” หรือทมิฬกว่า “กงจื้อถวายเป็น” ของ “กาเซียง” หลายขุม ดังตัวอย่างที่ผู้อ่านฉบับการ์ตูนได้รับรู้มาแล้ว คือพิชัยยุทธ์ “ฆ่าหนึ่งเมืองสยบสิบนคร” ด้วยการล้อมฆ่าหนึ่งเมืองอย่างสุดโหดเป็นตัวอย่างการเชือดไก่ให้ลิงดู ทั้งยังประโคมฆ่าจำนวนผู้เสียชีวิตและความโหดเหี้ยมให้เกินจริงอีกสิบเท่า ซึ่งเป็นเรื่องที่คนปรกติเขาไม่ทำกัน แต่กุยแกกลับอาศัย “ความฉวฉว” สร้างจิตวิทยาทางสงคราม ทำให้อีกสิบเมืองยอมสยบโดยไม่ต้องมีการรบแทนการต้องตีทั้งสิบแะตเมืองซึ่งจำนวนผู้ตายอาจจะมากกว่าการล้างเมืองเดียวอย่างที่กระทำ

จุดกำเนิดความ “ทมิฬ” ของกุยแกเป็นอย่างไร ผมเชื่อว่าผู้อ่านคงอดใจไม่ไหวแล้วที่จะพลิกอ่านต่อไป ผมคงจะไม่รบกวนเวลาความสำคัญของท่านให้มากไปกว่านี้แล้ว

ม.ประกา

คำอุทิศ

ขอมอบความระลึกถึง

แด่ **ทยากร ล้ำเลิศชนะ**

เพื่อนร่วมรุ่น 21 คณะนิติศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เพื่อนผู้เป็นที่รักของผองเพื่อน

เพื่อนผู้เฝ้ารออ่านนิยายเล่มนี้

แต่ไม่มีโอกาสแล้ว ที่จะได้มอบให้อ่าน...กับมือ

ทมิฬ หินชาติล้วนเพื่อนาย
กตัญญู ชีพถวายแพงหลักธรรม

เพลง

เสีย

บทโพธิ์จริง

สิ่งซึ่งหวังในสมิตได้มาเขียน

ต่อจากทมิฬมืดมืด
ไม่จำเป็นต้องเป็นแสงสว่าง

ทว่าหากปราศจากความมืด
ก็ไม่มีทางที่จะมีแสงสว่าง

เหตุที่แสงสว่างเป็นแสงสว่างไร้

ก็เพราะมีความมืดประจันอยู่เป็นสิ่งที่ตรงข้าม

คืนคำฤดูร้อนไร่ชอบเขต ในความมืดอันอบอุ่นและมีดมน กระทั่ง
เหงื่อที่ไหลย่อย ก็ยังเป็นสีดำ

ตึกๆ ตึกๆ ตึกๆ แอ่งน้ำทมิฬกว้างดุจบึง ดูดซับเอาทุกกลิ่นอาย
เข้าไปหมดสิ้น รอบค่ายทหารเต็มไปด้วยเงาพฤกษาพร่างพราย โยกไหว
ทั้งที่ไร้ลม ซ่าๆ ๆ ๆ เงาสะท้อนดูจมารที่แยกเขี้ยวสยายกรงเล็บ ประหนึ่ง
จะกลืนกินทุกเงาที่ผ่านทางมาจนสิ้นซาก

เงาที่บิดเบี้ยวลากยาวสยายหนึ่งย่ำดินเลนบนพื้น ที่ใดที่ก้าวผ่าน
แสงคบเพลิงพลันอ่อนล้าลง ส่งเสียงดับพรีบอย่างนบนอบแทบจะ
ดับมอดไป

กระทั่งเงากิ่งไม้ที่สยายกางกรงเล็บมาตลอด ยังต้องโน้มเอนปาน
ต้นอ้อกราบคารวะให้แก่เจ้าของเงามีด

กลิ่นอายผู้เปื่อยโซยมาจากเงาร่างสีดำ บังเกิดเป็นรูปลักษณะ
มีสีสัน ที่ใดที่ไปถึง คล้ายทำเอาไบเฉาดินปริ เศษชิ้นส่วนสีดำที่หลุดร่วง

จากกายเขา คล้ายบอกไปถึงความเป็นสิ่งอัปมงคล หากเขาอยู่ที่ใด ความตายและการทำลายล้างจะตามเขาไปที่นั่น

คำคืนนี้ คนผู้นี้มาถึงค่ายทัพโจโฉ ค่อยๆ เดินเข้าไปในกระโจม ภายในความมืดไร้ขอบเขตโดยไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น

เขารู้ว่าคนที่เขาตามหาอยู่ในนี้ ไม่ใช่เพราะสติปัญญาของเขา เด่นล้ำเกินใคร แต่เพียงแค่อาศัยนาสิกประสาธ ก็ดมออกว่าทั่วทั้ง ค่ายทหารมีจุดใดที่เน่าเหม็นมากที่สุด ซึ่งก็คือที่นี่

ประเภทเดียวกันย่อมง่ายต่อการจำแนกพรรคพวก ผู้ที่รู้จักความ มีดมืดทมิฬ ย่อมเป็นผู้ทมิฬมืดมิด

นอกกระโจม บุคคลที่เป็นตัวแทนอัปมงคลแห่งความตายกำลัง เปิดกระโจมเข้ามา

ภายในกระโจม กุนซื่อที่ใกล้จะสิ้นอายุขัยกำลังรอคอยอีกฝ่าย

ภายในกระโจมหามีตะเกียงไม่ แม้แต่แสงเพียงสลัวก็ไม่มี

ทว่าบุคคลที่เพิ่งเข้าไป กลับคุ้นชินกับความมืดมิดยิ่งกว่าความ มีดมืดของข้างในได้โดยเร็ว สามารถจำแนกตำแหน่งฝ่ายตรงข้ามออก ท่ามกลางความมืดขนาดยื่นมือยังไม่เห็นหน้า

ความมืดมักหมายถึงอันตราย แต่บุคคลที่ประจันหน้ากันอยู่ ภายในความมืดทั้งสองกลับรู้สึกปลอดภัย

ทั้งสองต่างจ้องกันและกันในความมืด กลับไม่มีผู้ใดเอ่ยวาจา

ยามที่พบหน้า กลับเป็นยามที่ต้องลาจาก เป็นทั้งจุดจบและเป็น ทั้งจุดเริ่มต้น เป็นความเสียดสี แต่ก็ก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปรกติวิสัย ไม่แปลกตาในยุคสมัยนี้

กลิ่นอายความตายและโรคภัยแปรเป็นแมลงนับหมื่นพันค่อยๆ คืบคลานในความมืดจากปลายเท้าจนมุดเข้าไปอยู่ในหูในจมูก แต่ผู้เข้ามา

ในกระโຈมกลับไม่ขยับแม้แต่น้อย ได้รับความหวั่นไหวกับกลิ่นอายมรณะ และโรคภัยที่ผู้คนหวาดกลัว คล้ายคุ่นเคยใกล้ชิดกับมันยิ่งกว่าคนในกระโຈมเสียอีก

เสียงหมาป่ากู่ร้องดังจากนอกกระโຈม กรีดความเงียบสงัดอัน ทำทลายในความมืดจนขาดสะบั้น

การนั่งจนประจันหน้ากันยุติลง ขณะนั้น กุณชื้อที่นอนเหยียด บนเตียงมาตลอดทอดถอนใจยาวออกมาเฮือกหนึ่งจนได้ คล้ายยอม ละครวางความดี้อัน ไม่ต้องอดกลั้นด้วยความอึดอัด ปล่อยให้ลมหายใจ กลับคืนสู่จังหวะอันปรกติเสียที

เสียงไอแหลมที่กอดไว้ไม่อยู่ตั้งขึ้นหลายครั้ง เปิดเผยให้รู้ว่า เขาพยายามฝืนทนจนบัดนี้ และเผยความจริงว่าโรคร้ายได้กล้ำกราย ลงลึกในกายแล้ว

ต่อให้เป็นคนที่สติปัญญาล้ำเลิศเกินใคร แม่นยำในการเลือก ตัดสินใจแล้วจะเป็นเยี่ยงไร? สวรรค์มอบสติปัญญาเกินผู้คนให้เจ้า แต่ กลับไม่ยอมมอบร่างกายอันมีสุขภาพแข็งแรงเยี่ยงคนธรรมดาทั่วไปให้ เจ้า ต่อให้เป็นอัจฉริยะก็กลายเป็นภาระเสียเปล่า

วันนี้ เป็นวันที่เขาจะได้ปล่อยวางภาระอันหนักอึ้งเสียที

ในความมืด กลิ่นอายของโรคร้ายพาให้ผู้คนแทบหายใจไม่ออก ในอก บีบเค้นอย่างรุนแรงจนไม่อาจควบคุมได้ ทุกครั้งบังเกิดเสียงลมหายใจ ประหนึ่งถุงผ้าที่ถูกตีฆาต ทั้งยังแผ่กลิ่นเหม็นแห่งความตายชวน อาเจียน ร่างกายเขาอ่อนล้ามานานแล้ว แต่เขายังขอยืนหยัดจนบัดนี้ ก็ เพื่อยืนยันพิสูจน์คนผู้นี้

เขาต้องการพิสูจน์คนที่ถูกเลือกให้เป็นผู้สืบทอดผู้นี้ ว่าเป็น ผู้คู่ควรที่ตนจะฝากฝังเรื่องราว เพื่อช่วยเกื้อหนุนให้ผู้เป็นนายได้สยบ

โลกหล้าภายหลังตนจากไปแล้ว

โรคเรื้อรังเคี้ยวกรำกุนชื่อเสียใกล้จะไม่เหลือสภาพ มีเพียงสองตาเท่านั้นที่ยังคงเป็นประกาย เขาคาดการณ์ไว้แต่แรกแล้วว่าจำเป็นต้องมีวันนี้

ออกศึกยังมีสิน ซีพุดิยามฉกรรจ์ แม้นควรจะคั่งคั่น แต่เขากลับไร้แม่เสียแห่งความอาลัยอาวรณ์ นับแต่หลายๆ ปีก่อน ความตายก็มาพัวพันอยู่รอบตัวเขาแล้ว ทำให้จิตใจของเขาสงบอย่างยิ่ง

ขอเพียงฝากฝังทุกสิ่งให้แก่คนผู้นี้ การตัดสินใจครั้งสุดท้ายของข้าก็จะถูกบู่ไ่ว้เรียบร้อย ข้า...ก็สามารถลาจากไปอย่างวางใจแล้ว

นึกถึงตรงนี้ กุนชื่อก็ระอ้อโลหิตออกมาอีกคำ เสียงดังพรวดพุ่งใส่ข้างฝา คล้ายดอกพุระหงสีเจดจ้าที่ระเบิดบานออกในความมืด ก่อนที่จะค่อยๆ ไรยร่าร่วงหล่น

และดอกพุระหงดอกใหญ่ดอกนี้ มีหนอน

เป็นหนอนที่เกาะรูปผาดูดกินน้ำเลี้ยง ทำให้ดอกไม้เบ่งบานโดยพลันแล้วผู้ร่วงในทันตา

“เจ้า...โหลกๆ...” กุนชื่อเอ่ยปากในที่สุด น้ำเสียงเว้งว้างอ่อนแรง คล้ายเสียงฆ้องแตก “ช่าง ช่างเป็น...ตัวหนอนในท้องข้าจริงๆ หนี... โหลกๆ...”

เป็นตัวหนอนที่ซ่อนอยู่ในท้องมานาน...และพร้อมจะกลืนกินเจ้าของว่าง

ต่อให้ผู้ชาญฉลาดเบื้องต้นนี้สามารถอำพรางทุกผู้คนรอบด้าน แต่ก็ยังไม่อาจเล็ดลอดจากสองตาของกุนชื่อ

สองตา...ที่คุ้นเคยกับความมืดมิดมานานแล้ว สิ่งที่ดีดวงตาคุณนี้มองเห็นนั้น หาใช่ปัจจุบันไม่

อนาคต ดวงตาคุณนี้มองเห็นนั้น คือ**อนาคต**

ผู้เชี่ยวชาญการตัดสินใจอย่างเขา สิ่งที่สายตาของเขามองเห็น
คือขนาดตมกายภาคหน้าหลังจากที่เขาตายไปแล้ว

เขามองจุดประสงค์ที่แท้จริงที่คนผู้นี้หันมาสวมมิกัดดีต่อใจใจ
ออกแต่แรก ถึงเขาจะไม่ยอมรับคนผู้นี้ แต่เมื่อกวาดตามองผู้มีความ
สามารถทั่วทั้งค่ายใจใจ กลับมีเพียงเขาเท่านั้น ที่มีความสามารถบรรลุ
ปณิธานของตนให้สำเร็จลุล่วงได้

มีเพียงบุคคลที่ทะเยอทะยานดุจหมาป่าผู้นี้เท่านั้น จึงจะบรรลุสู่
ก้าวสุดท้ายแทนข้า ผลักดันโลกหล้าสู่กลียุค ทำให้ผู้คนจมอยู่ในความ
หวาดผวาชของคามมืดมิดทมิฬจนถวิลหาแสงสว่างอีกครั้งได้

แสงจันทร์อ่อนบางเสียดลอดเข้ามา เงานที่แยกเขี้ยวแผ่กรงเล็บค่อยๆ
กวาดผ่านใบหน้าซีดขาวเลือนรางของกุนซื่อ ชั่วขณะที่ใบหน้าของเขา
หายลับไปในความมืดนั่นเอง มุมปากของเขาเกิดกระตุกหนึ่งครั้งโดย
ไม่มีใครพบเห็น

นั่นเพราะเขาได้เห็นอีกาดำตัวหนึ่งเกาะอยู่บนคานไม้เงียบๆ ใช้
ดวงตาสีดำสะท้อนแสงของมันจับจ้องผู้ที่ถูกชะตากำหนดให้ใกล้ถึง
จุดจบที่นอนเงียบอยู่บนเตียง

เจ้ามาแล้ว แม้แต่เจ้าเองก็มาจนได้ ฮีๆ

อีกฝ่ายรับถ่วงแพรที่กุนซื่อยื่นให้ เงานหน้าจ้องประจันกับอีกา

แสงสีเขี้ยวอ่อนจางปานควันลอยจากปลายนิ้วอ่อนแรงของ
กุนซื่อไปยังกายของอีกฝ่าย กวาดผ่านใบหน้าที่ไร้อารมณ์ของเขา
สุดท้ายตกลูบปีกสีดำสนิทของอีกา

ก้าว...เนิ่นนานผ่านไป อีการ้องก้อง พุ่งบินเข้าไปหาทั้งสอง

ในความมืด ขนนกสีดำเส้นหนึ่งตกลงสู่ร่างของกุนซื่อที่ใกล้จะ
สิ้นใจ

ในความมืด อีกาที่จิกตัวนอนได้ ซึ่งโผล่อกจากกระโຈມฉວຍ
จังหวะพริบตาที่ผู้ยังมีชีวิตเปิดกระโຈມก้าวออกไป ตัวนอนที่เป็อนโลหิต
คืนรจนหยาดโลหิตสีดำกระเด็นเข้าตาของคนผู้นั้นพอดี

เขาไม่ได้ขี้ตา ทั้งมิได้ส่งเสียงร้อง เพียงปล่อยให้โลหิตพุ่งหน้า
สีดำแผ่ไปทั่วดวงตา ฆาบโລกาเบื้องหน้าอาบด้วยสีเลือด

เหม่อมองเงาหลังเลื่อนรางที่ค่อยจากไปไกล ภายในกระโຈມ
กุนชื่อหลับตาลงพร้อมรอยยิ้มในแสงจางบางในที่สุด

กุนชื่ออัศจรรย์ะผู้นึงจากไปแล้ว ในเวลาเดียวกัน กุนชื่อที่
อัศจรรย์ะยิ่งกว่าอีกผู้นึง ถือกำเนิดแล้ว

ความมืดทมิฬถูกแทนที่ด้วยความมืดที่ดำทมิฬยิ่งกว่า เขาเป็น
ผู้นำทาง มองลวงหน้าสรรพสิ่งเพื่อตัดสินใจปูทาง เพียงเพื่อให้ภารกิจ
ที่ยังไม่ลุล่วงส่งต่อให้แก่ผู้มาทีหลัง

นับจากนั้น ผู้มาทีหลังจะเดินซ้ำตามทางของตน รอคอยอยู่
ภายในกระโຈມที่มีมิติมืดเน่าเหม็นเยี่ยงนี้ เพื่อรอคอยบุคคลที่มีมิติทมิฬ
ยิ่งกว่ามาปลิดชีพ

นี่กลายเป็นพิธีกรรมอันถ่ายทอดทมิฬสู่ทมิฬ ที่ชนชาวโลกไม่ได้
รับรู้

สิ่งทีแทนที่ความมืดมิติทมิฬนั้น หาใช่แสงสว่าง แต่เป็นความมืดมิติ
ที่ทมิฬยิ่งกว่า

อัศจรรย์ะสองคนในกระโຈມ สูดทำยแล้ว มันจะเหลือเพียงผู้เดียว
ทีจากไปอย่างมีชีวิต

ต่อมา ผู้ทีจากไปก็ตัองย่ำผ่านซากศพเน่าเหม็นทั่วพื้นในรัตติกาล
อันยืดยาว เพื่อป็นป้ายสูงสุดสูงสุดของชีวิต

ผู้ที่ร้องอยู่ในกระโถม
คือกุนชือที่ไม่มีวันออกจากกระโถม
เพราะตายก่อนวัยอันควร มีนามว่า “ฮือจื่อไซ่”

ส่วนผู้มีชีวิตก้าวออกจากระโงม
ผู้กลายเป็นกุนหรือคูใจของโจโล
สืบต่อจากฮือจื่อไชนั้น มีนามว่า “กฤษณ”

บทที่ 1

เขียนหาจุดที่ทราบหาหาให้สัมพันธ์

ปลายยุคตงฮั่น ราษฎรยากไร้ ภัยพิบัติซ้ำเติม ชาวนาที่ตกทุกข์
ยังถูกข้าราชการท้องถิ่นขูดรีด บ้างต้องทิ้งบ้านหลบหนี บ้างรวมตัวก่อกบฏ
เกิดเหตุราษฎรก่อการขึ้นกระจายทั่วทุกหัวระแหง ช้างราชสำนักเอง
กลับวุ่นอยู่กับการแก่งแย่งภายใน เหล่าขุนนางพระญาติฉวยโอกาส
ขอราษฎรชิงอำนาจ การกวาดล้างถอนรากแผ่จากราชสำนักพัวพัน
ออกไปถึงชาวบ้าน ทั้งยังไม่เหลียวแลต่อเหล่าราษฎรที่ตกทุกข์เพราะถูก
ภัยธรรมชาติและภัยผู้มีอำนาจกดขี่ข่มเหง

ระหว่างปี “กวางหัว” รัชสมัยเลนเต้ เมืองอิงฉวนเกิดทุพภิกขภัย
เป็นประวัติการณ์ที่ไม่ถูกบันทึกในประวัติศาสตร์ ราษฎรเสียชีวิตไปนับพัน

ในแง่ประวัติศาสตร์แล้ว การเกิดทุพภิกขภัยระดับเมืองที่มีคนตาย
ต่ำกว่าหลักหมื่น มักถือว่าไม่มีคุณค่าเพียงพอที่จะบันทึกในประวัติศาสตร์

กับราษฎรแล้ว ทุพภิกขภัยแต่ละครั้งล้วนไม่แตกต่างกัน ล้วน
เป็นวิกฤติครั้งสำคัญที่ทำให้พวกเขาบ้านแตกสาแหรกขาด สูญเสีย

สมาชิกในครอบครัว

แต่กับราชสำนักหรือชนรุ่นหลังแล้ว วิกฤติแต่ละหน ก็เป็นเพียงรายชื่อกลุ่มหนึ่งเท่านั้น แต่สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ วิกฤติแต่ละคราวนั้น ไม่ใช่แค่รายชื่อ หรือใบหน้าผู้คน แต่เป็นร่างกายที่เคยอบอุ่นและมีชีวิต

เพียงแต่ถึงจะเป็นชีวิตที่มีเลือดมีเนื้อ สุดท้ายตายไปในสภาพร่าง บิดเบี้ยวตายซากจนคล้ายตัวอักษรเพียงไหน มันก็ยังไม่มีความพอที่จะถูกบันทึกเป็นตัวอักษรสักตัวในประวัติศาสตร์

ทุพภิกขภัยครั้งเดียว ทำให้หัวเมืองเต็มไปด้วยซากศพบิดเบี้ยว นอนขดคล้ายตัวหนอน กระจายตามมุมกำแพง ซ้ำงบ่อน้ำ ป่าเขา บ้านร้าง กระทั่งตรอกน้อยถนนใหญ่ ล้วนเต็มไปด้วยศพที่ตายเพราะความอดอยาก แล้วถูกแดดแผดเผาจนปริแตก

ทุพภิกขภัยครั้งแรกเกิดการแย่งชิงอาหาร ครั้งถัดมาเกิดการปล้นชิง คนมั่งมี อีกครั้งตามมาหมู่มากาไ้ม้าวัวกินจนไม่เหลือ แล้วก็เริ่มกินต้นไม้ใบหญ้า กินจนถึงรากไม้ ส่วนที่ยังรอดมาได้ทุพภิกขภัยครั้งสุดท้าย ไม่มีสิ่งใดกินได้อีก ก็ได้แต่กินคน

แต่ละครอบครัวแลกเปลี่ยนบุตรภรรยา แลกเปลี่ยนบุพการี เพื่อพาไปที่ไกลผู้คนค่อยลงมีด เพราะใจยังเกินจะทนทาน

ที่ว่าต่อให้กินกระทั่งญาติไปก็แล้วยังมีอาจประทังชีวิตไปได้นาน ทั้งภัยตักแตนกินพืชผล ต่อด้วยภัยแล้ง ทำเอาผู้คนหมดสภาพในที่สุด

ภายในเขตเมืองเล็กๆ ของเมืองอิงฉวน จัตุรัสที่เคยคลาคล่ำด้วยผู้คนไปมาหาสู่ รุ่งเรืองพลุกพล่านในอดีต บัดนี้ก็ยังคงนิ่งแน่น กองไว้ด้วยซากศพ

บุรุษที่ท้องหิวไส้กิวเดินลากขาที่เป็เกะแผลกๆ อยู่กลางถนน เขาแบกดาบยาวที่ไม่รู้ว่าไปหามาจากไหน คราบโลหิตบนตัวดาบเกาะกิน

เป็นสนิมไปนานแล้ว เขาเตะซากศพบนพื้นให้พ้นทางพลาง กลืนน้ำลาย
ลงคอพลาง

ซากศพเต็มพื้นกลับไม่อาจเขมือบลงท้อง กับผู้รอดชีวิตที่คุ้นเคย
กับการกินเนื้อคนแล้ว ยังมีสิ่งอื่นใดที่ทำให้เขากลืนน้ำลายได้เจ็บปวด
กว่านี้อีกหรือ?

มันเป็นยุคสมัยอันบิดเบี้ยว บิดเบี้ยวยิ่งเสียกว่าสภาพศพที่บิดคด
แรกๆ พอเห็นศพทั่วพื้นก็อาจมีความรู้สึกเศร้าเสียใจบ้าง จนต่อมาก็เริ่ม
ซาชิน และก้าวถัดไปของความซาชิน ก็คือความหิวโหย

เมื่อกินเนื้อคนเสียจนชินชา ได้เห็นศพกองเต็มพื้น จะเหลือเพียง
ความรู้สึกเดียวคือแค้น แค้นที่ได้แต่มองมัน กลับไม่อาจใช้มันแก้ความ
หิวกระหาย

ศพที่เน่าเปื่อยกินไม่ได้ ศพที่อดจนตายมันผุเน่าไปนานแล้ว กิน
เข้าไปตายได้ บุรุษผู้นี้ยังไม่ลืมคราวที่ยายเฒ่าแย่งกินศพสตรีที่แขวนอยู่
บนต้นไม้ ผ่านไปไม่กี่วันนางก็ตายอยู่ใต้ต้นไม้ต้นเดียวกัน ร่างกายของศพ
เป็นเช่นเดียวกับศพสตรีที่ถูกนางกินเข้าไป คือบังเกิดลายสีม่วงสะดุดตา

ลวดลายโดดเด่นดูจุลกลาบทินที่งอกในดินเลน แต่มันหมายถึงถึง
จุดพิตแห่งความตาย

ดังนั้น ซากศพที่มีรอยจุดพิตเช่นนี้มันกินไม่ได้ เพราะพวกเขา
ต่างตายเพราะโรคระบาดที่ไม่รู้ที่มาตัวเอง

แต่กล่าวโดยรวมแล้ว ตกลงว่าคนที่อดตายทั้งเป็นมากกว่า หรือ
ตายเพราะโรคระบาดมากกว่า หรือตายเพราะกินศพที่ติดโรคระบาด
มากกว่า มันเป็นคำถามที่เขาไม่รู้ เรื่องราวเช่นนี้ควรเป็นหน้าที่ที่ทาง
การต้องดูแล แต่ในเมื่อพวกมันไม่ยอมดูแล ปล่อยให้พวกตนเป็นตาย
ตามยถากรรม ข้ายังจะสนใจมันทำไมเล่า

บุรุษผู้นี้เกือบจะลืมไปแล้วว่าตัวเขาเองก็เคยเป็นหน่วยหนึ่งของ ขุนนางข้าราชการ เขาเป็นขุนนางท้องถิ่นระดับล่าง วรรกรรมนิยมรู้หนังสือ มาแต่เล็ก แต่ครั้งหนึ่งเพราะการชู้ดรากรถอนโค่นกันเองภายในระหว่าง กลุ่มอิทธิพลในราชสำนัก ถูกพัวพันกลายเป็นแพะรับบาปตัวตายตัวแทน ของขุนนางยศสูงกว่า จนไม่อาจรับราชการได้อีก ชั่วชีวิตสูญเสียเงินบำเหน็จ สุดท้ายจมปลักอยู่ในบ้านไม่มีโอกาสลืมตาอ้าปากงีงศึระชั้นได้อีกเลย

ที่ว่าเขากลับไม่อาจปล่อยวางฐานะที่เคยมี แม้ถูกไล่ออกจาก ราชการ เขาก็ยังคงแต่งชุดขุนนาง เก็บตัวอยู่ในบ้าน เพียงแต่เมื่อหลายปี ผ่านไป ผ่านทุกข์พิทมิขภัยไปหลายครั้ง เศษผ้าผุขาดเนาเหม็นที่ห่อคลุมกาย อยู่ ไม่อาจจำแนกออกว่าเคยเป็นชุดขุนนางอันโอ้อวดได้ได้อีกแล้ว

ห้องอันพองโตของเขาตันเสื่อขาดขึ้น แขนงขาที่อ่อนแรงพยายาม พยุงห้องที่พองโตอย่างประหลาดตระเวนไปตามตรอกซอย ขาของเขา ถูกม้าเหยียบหักระหว่างวิงหนีการปล้นของโจรป่า เขาไม่มีเงินรักษา ต่อมาก็กัมป้วย

แฮ่กั...แฮ่กั...เขาเดินกะเผลกๆ ใช้ดาบยาวในมือต่างไม้เท้า ลากชุดพื้นบังเกิดเสียงเสียดสีจนหูแทบชา มุ่งหน้าผ่านทะเลสาบศพ เสียงสะท้อนไปมารีดคิมหันตฤกษ์อันร้อนผ่าวกลิ้นเหม็นคูลังให้ฉีกขาด เสียงที่ดังประหนึ่งมีตุ๊กกระดูกหยุดลงหน้าบ้านเก๋ร้างหลังใหญ่สุดที่ ปลายตรอกในที่สุด

เขาปลดผ้าเก่าขาดที่ผูกปิดปากจุมูกออก เผยสัญลักษณ์ที่นิยม วาดบนโหนกแก้มในขณะนั้น น่าเสียดายที่ห้วงหลังเขาหันไปเพื่อการใช้น้ำมนต์เขียนยันต์เพื่อรักษาโรค แต่จิตใจความเชื่อที่ว่า “ปากฟ้าตายแล้ว” นั้น กลับไม่อาจช่วยกู้วิกฤติเบื้องหน้าของเขาได้

แม้กระทั่งเหล่าหมอใหญ่ที่เอ่ยอ้างว่าสามารถรักษาโรคร้ายให้

บุตรชายของเขาได้ สูดทำยก็ยงเอาตัวเองไม่รอด ตายไปกับภคญคอันไว้
วิธีนี้

ที่แท้ความเชื่อแนวลัทธิเต๋าที่แพร่หลายอยู่ในห้วงลันยุคนี้ ก็
ไม่ต่างจากลัทธิหยวนฝูกร่อน สูดทำยก็ไม่อาจเยียวยากลัญคอันบักลั้งนี้
ได้เลย

นี่คือโลกแห่งคนกินคน คนโชคดีอย่างเขาที่ยังรอดชีวิตมาจนวันนี้
ใช้ว่าจะไม่เคยสงสัย ว่าโลกยุคต่อไปที่แม่แต่คนก็ไม่มีให้กินแล้ว...มันจะ
กลายเป็นอย่างไร?

โลกที่มีดมนสกปรกนี้...ยงจะมีดมิด โสมมได้มากกว่านี้ได้อีก
แค่ไหน?

การครุ่นคิดต้องใช่พลัง เขาเลิกการครุ่นคิด ถอนใจเหือกหนึ่ง ขยี้
ส่วนที่คั่นบนไบหน้า ก้าวข้ามธรณีประตูอย่างกินแรง เดินไปหาเงา
คนคู้หนึ่งที่มีมห้อง

บุตรชายกำลังละเมอด้วยความมึนงบนกองฟาง เพราะป่วย
เรื้อรังมานาน รักษาอย่างไรก็ไม่หาย แต่ก็ไม่ตายเสียที่ บุตรชายร่างเล็ก
กว่าเด็กในวัยเดียวกัน ประหนึ่งไบไม้แห้งไบหนึ่ง พร้อมทั้งจะปลิดปลิวไป
กับสายลมที่ม้วนพัดมาอย่างกะทันหัน

มารดาที่เฝ้าอยู่ข้างกายบุตรหันกลับมามอง ดวงตาที่ขุ่นเทา มอง
สองมือว่างเปล่าของสามีที่กลับมาด้วยที่ท่าสลดใจ ริมฝีปากนางลัน
ระริก ผ้าเก่าขาดบนร่างนางสะเทือนไหว ผ่านไปพักใหญ่ สูดทำยก็
ถอนใจยาวออกมาคล้ายยอมจำนน

นาง...ไม่มีกระทั่งน้ำตาจะหลังไหล

มาจนปานนี้ ก็คงต้องเป็นเช่นนี้แล้ว...เพียงแต่เมื่อนางเพ็งจะยิ้นขึ้น
กลับพบว่านางอ่อนแอจนกระทั่งเรียวแรงจะยิ้นขึ้นก็ยงไม่มี

มันอาจเป็นสัญชาตญาณแห่งความกลัวตาย หรือบางทีมันเกิดจากความอดอยากมานานปีล้วนๆ

ในเมื่อหาอาหารไม่ได้อีกแล้ว ก็คงต้อง...

บุรุษประคองนางผู้กำลังจะเป็นลมล้มลง ทั้งสองต่างจ้องเล็งบยาว สกปรกของตนเอง หลีกเลี่ยงการสบสายตาของอีกฝ่าย

หาใช่ไม่กล้า แต่มีอาจทนทาน จำต้องอาศัยท่วงท่าอันห่างเหิน เพื่อให้ตนเองชินชา

ในหัวงปีนี้ หากไม่ชินชานพ ไหนเลยจะยังรอดชีวิตอยู่ได้?

บุรุษประคองภรรยาให้ลุกขึ้น ลากดาบยาวขึ้นสนิม เดินกะเผลกๆ ออกไปนอกบ้าน ภรรยาที่เดินตามหลังต้องชันหัวไหล่ คล้ายทนเสียง เตือนเหตุอันเสียคนๆ นี้ไม่ได้ อดไม่ได้ต้องคว้าไหล่สามี่ ผึ่งปลายเล็บ สกปรกเข้าไปในผิวหย่อนยานของเขา ช้างบุรุษไม่ส่งเสียงสักแอะ ก้าวเท้า ซ้ำลง และลดเสียงซุดพื้นของดาบยาว มือจูงภรรยาพากันเดินทางให้จบ เส้นทางสุดท้ายนี้

เมื่อครั้งเข้าสู่พิธีวิวาห์ เขาเคยให้สัตย์สาบานว่า นางจะต้อง ออบอุ้มอิมหน้า

บัดนี้ นางต่างหากที่จะทำให้เขาออบอุ้มอิมหน้า

บุรุษใคร่รำให้ แต่กลับไร้น้ำตา ถึงออกแรงเค้นเสียงกลับมีเพียง ความแห้งเหือดอันว่างเปล่าดูจลมหรายออกมา มีเพียงเสียงแต่ไร้น้ำตา

เบื้องหน้าความหิวโหยที่เป็นจริงและมโหฬารไร้ขอบเขตนี้ ความ กตัญญูสัตย์ซื่อภักดีและเมตตากรรรมตามหลักลัทธิหยู้นี้กลายเป็น เพียงผายลม ในยุคสมัยนี้คนกินคนเป็นเรื่องสามัญ มันไม่อาจไม่เป็น เช่นนั้น แม้กระทั่งสามัญสำนึกก็เป็นสิ่งเกินความจำเป็น คนที่ไร้เรี่ยวแรง

อ่อนกำลังจำเป็นต้องอ่อนตามยุคสมัย ต้องบีบให้ตัดสินใจไปตามทางที่
ไม่มีให้เลือก

“ขอโทษ...”

บุรุษเพิ่งจะเริ่มเอ่ยปาก เล็บของภรรยาก็ออกแรงฝังเข้าไปใน
แขนของเขาแล้ว

ไม่ใช่ความคับแค้น จะแค้นก็หาใช่แค้นท่านไม่ ท่านทำให้พวกเรา
รอดมาจนถึงวันนี้ได้ นับว่าท่านยอดเยี่ยมมากแล้ว

“อย่า...” เสียงของภรรยาแหบพร่า “มันจำเป็นต้องเป็นเช่นนี้”

ย้อนกลับมานึกตอนนี้ ที่แท้สามารถแลกบุตรเพื่อเอามากิน อาจ
เป็นความสุขอย่างหนึ่งก็ได้

ในเมื่อกระทั่งผู้คนที่ให้แลกครอบครัวมาเชือดกินก็ไม่เหลือแล้ว
ต่อจากนั้น ก็คงต้องกินคนในครอบครัวตนเองแล้ว

มันจำเป็นต้องเป็นเช่นนี้ บุรุษพยักหน้า ในที่สุดก็ตัดสินใจแน่นแน่ว
ก้าวข้ามธรณีประตู

พริบตาที่ก้าวข้ามไป ดาบยาวเคาะธรณีประตูดัง ก๊อ๊ก ปลุกบุตรชาย
ที่นอนบนกองฟางให้ตื่นขึ้น มองเห็นเงาหลังที่ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วของ
พวกเขาทั้งสองอย่างเลื่อนราง ยังเข้าใจว่าในที่สุดพวกเขาจะทอดทิ้ง
ภาระอย่างเขาแล้วไปจากที่นี่ ในใจทั้งโศก ทั้งยินดี

นับแต่เกิดมาบนโลก เริ่มมีจิตสำนึก เขาก็รู้สึกตัวว่าตนเองเป็นภาระ

ไม่ใช่เพียงครั้งที่ผู้เป็นบิดาโทษเขาลับหลังว่าเป็นตัวอับโชค พอ
เกิดมาก็ถูกถอดจากการเป็นขุนนาง ผู้เป็นบิดานึกว่าด้วยวัยเพียงนั้นเขา
ยังคงฟังไม่รู้เรื่อง กลับนึกไม่ถึงว่าเขาจะรู้เรื่องทั้งยังจดจำใส่ใจอีกด้วย

บุตรชายร่างกายอ่อนแอเป็นโรคง่ายมาแต่เล็ก พี่ชายพี่หญิงล้วน
แข็งแรงสุขภาพดี มีเพียงบุตรชายคนนี้นี่เท่านั้นที่อ่อนแอตั้งแต่แรกเกิด

เจ็บป่วยทั้งปี ฟังว่าเป็นเพราะยามที่มารดาตั้งครรภ์ ครอบครัวยึดถือกับ
บวกกับตรากตรำการงาน มีเรื่องก่อกวนลุ่มเสมอ จนมีผลไปถึงเด็กใน
ครรภ์ประหนึ่งพอเกิดมาก็ต้องคำสาป ถูกโรคพัวพันเสมอ ทรัพย์สินที่
สะสมพอมีในบ้าน ต้องมลายไปกับค่ารักษาของเด็กคนนี้

เพียงแต่มันไม่ค่อยได้ผลนัก ชีวิตรอดมาได้ แต่ไม่เคยได้หายทุเลา

เพียงแต่...ว่าไปแล้วก็ช่างเสียดสีแย้ยัยน ทุพภิกขภัยครั้งแล้ว
ครั้งเล่าที่ตามมา บุตรธิดาที่แข็งแรงของเขาทยอยตายไปที่ละคน สุดท้าย
ที่เหลืออยู่ กลับเป็นบุตรที่ป่วยกระเสาะกระแสะมาตลอดผู้นี้

ผู้เป็นบุตรไม่เคยล้มเลือน มีหลายครั้ง ในคำคืนที่ไม่รู้ว่าอยู่ใน
แดนฝันหรือเป็นความจริง จู่ๆ เขาก็ตกใจตื่นขึ้นมา เบิ่งตามองกลับเห็น
สีหน้าเหย้มเกรียมของบิดาค่อยๆ ปรากฏในเงามืด ดวงตาที่สะท้อน
ความมืดของเขาไม่รู้ว่าเริ่มตริ่งจ้องเขาไว้ตั้งแต่เมื่อใด ไม่พูดอะไร การ
หายใจยับขึ้นลงตามความมืด ช่างฝ่ายบุตรชายที่กำลังตกใจเหนียวล้า
เพราะโรคภัย กระทั่งเรี่ยวแรงจะอ้าปากก็ไม่มี ทำได้เพียงพยายาม
หลับตาลง ปล่อยให้บิดาใช้สายตาที่คล้ำยจะทมิฬทะลุร่างได้จับจ้องเขา
อยู่ กระทั่งเหนื่อยล้าถึงขีดสุด กว่าจะหลุดรอดจากฝันร้ายนี้ได้...

เหม่อมองบุพการีค่อยๆ เดินจากไปในโลกาวิบัติบิดเบี้ยวนี้ บุตร
ผู้อ่อนแอแทบสลบไปใช้แรงร้องเรียก เสียงกลับแผ่วเบายิ่งกว่านกร้อง เขา
ไม่มีปัญญายันกายลุกขึ้นมาไล่ตาม ได้แต่ยอมจำนน ปล่อยให้ทั้งสอง
ยิ่งเดินยิ่งไปไกล

บุตรชายผู้ตกกลับสู่ความมืดบังเกิดความฝันลับสนในความ
เลือนรางอีกครั้ง ในฝันเห็นบิดาในชุดขุนนางใหม่เอี่ยมอ่อง ท่านให้อาหาร
นอนอยู่ในสวน พอมองเห็นบุตรชายจึงก้มลงอุ้มเขาขึ้นมาจุมพิต
ก่อนจะยกขึ้นขี่คอ ให้เขาได้ลูบคลำนกน้อยที่มีปีกสดสวยสีลันสดใสดำนี้...

คล้ายกับว่าบิดาเคยมีช่วงเวลาที่ไม่ตตากาบุญเช่นนี้ เพียงแต่ ผู้บุตรเองยังจำแนกไม่ออกว่านั่นคือสิ่งที่เคยเกิดขึ้นแล้วจริง หรือเป็นภาพฝัน มัวซั่วที่เกิดจากความกระหายโหยเพราะนอนยาวบนเตียงมานานปี

ก็...ทันใดนั้น เสียงที่จำแนกไม่ออกว่าเกิดจากสัตว์หรืออীগู๋ร้อง ทำเอาลูกน้อยต้องตื่นจากความฝัน

เด็กน้อยเองแยกแยะไม่ได้เลยว่าเสียงกู่ร้องอย่างสิ้นหวังนั้น บังเกิดขึ้นภายในหรือภายนอกความฝัน เจกเช่นเดียวกับที่ไม่อาจจำแนกว่า ฉากที่เห็นเบื้องหน้านี้เป็นความจริง หรือเป็นความฝันที่เกินความจริง

แสงตะวันซึ่งพลบกำลังเข้มข้น ในเงาเลือนรางนั้นค่อยๆ ปรากฏ ใบหน้าแหงนงั่วที่ไรซึ่งอารมณ์ของบิดา แต่แวตานั้นยังคงเหี้ยมเกรียม บ่งบอกเหตุเช่นเดียวกับที่เห็นอยู่ในนิมิตฝัน แวตาก็ผู้ถูกจับจ้องบังเกิด ความรู้สึกว่าการดำรงอยู่ของตนเองช่างเป็นภาระที่มีอาจให้อภัย เพียงแต่... แวตาค้างนี้กลับซับซ้อนยิ่งกว่าเดิม แผงไว้ด้วยความชุ่มแค้น เสียดยา เศร้าสร้อย และถือโทษตนเอง

เด็กน้อยเพิ่งประจักษ์เป็นครั้งแรกของชีวิตว่า ที่แท้สีหน้าในความมืด ยังสามารถแสดงออกได้เข้มข้น กระจางแจ้ว ยากจะลึบเลือนได้...เอียงนี้

“ท่านพ่อ...” บุตรชายเอ่ยปากด้วยความยากลำบาก ถึงแม้จะเป็นเพียงฝัน ต่อให้บิดาเห็นแก่ความรู้สึกเพียงน้อยนิดต่อความสัมพันธ์ ทางสายเลือด ยอมหันกลับมามองตนอีกครั้งก่อนจากไป ผู้เป็นบุตรก็ยังหวังที่จะใช้คำเรียกขานที่ตรงไปตรงมาที่สุด เพื่อตอบแทนบุญคุณที่บิดา เลี้ยงดูเขามาหลายปี

ต่อให้พวกท่านจะทิ้งภาระหนักอึ้งนี้ไป ก็เกิดเพราะความจำเป็น ดอก ข้าเข้าใจ ท่านพ่อ ข้าเข้าใจ

บุตรผู้อ่อนล้าจากพิษโรคภัยและความหิวโหยฝันยื่นนิ้วออกมา

หมายจะขอให้ปลายนิ้วจดจำไออุ่นสุดท้ายของผู้เป็นญาติ แต่เสียดาย บิดากลับไม่ได้ยื่นมือรับ ปล่อยให้มันนิ่งอยู่เบื้องหน้าของตนห่างเพียงไม่กี่นิ้ว สั่นระริก แล้วตกลงไป บุตรผู้กลับสู่ภาวะวิงเวียนหลับไหลหลับตาลง สิ่งที่จดจำคือใบหน้าอิมครีมไม่เนิงของบิดา ต่อมา ในความมืดนั้น เขา ได้ยินเสียงถอนใจที่ไม่อาจอดกลั้นได้อีก จากนั้นคล้ายเสียงคมดาบ หล่นใส่พื้น ต่อจากนั้นเขาก็ตกลู่วความมืดเปียกชื้นปานบึงมืด ไม่ได้ยิน อีกระทั่งเสียง

เมื่อผู้เป็นบุตรฟื้นสติอีกครั้ง เพราะได้กลิ่นหอมที่เข้ายวนใจจน ไม่อาจต้านทาน ถึงได้ตื่นขึ้นมา

เพียงชั่วขณะ ผู้เป็นบุตรก็จำกลิ่นหอมนี้ได้...คือกลิ่นเนื้ออันหอมหวาน ที่ห่างหายไปนานแล้ว

เขาสัมเลือนไปแล้วว่าตนเองไม่ได้กินอาหารมานานเท่าไรแล้ว อยากรู้ว่าแต่กินเนื้อเลย

ใบหน้าของบิดาที่ไม่เอ่ยเอื่อนวจาได้กลับมาสัมผัสอีกครั้ง สองแก้ม ของเขาดูมันนวลวาว เป็นความมันนวลวาวที่เกิดจากคนที่กินอิมทองแล้วจริงๆ เท่านั้น แต่ผู้เป็นบุตรกลับไม่อาจพบสีหน้าที่ยินดีปรีดาบนใบหน้าของเขา แม้แต่น้อยนิด เขาเพียงปล่อยให้มือหยาบใหญ่เปรอะด้วยคราบสกปรก ของบิดาประคองตัวขึ้น ส่งเนื้อสีแดงเข้มที่เฝาจจนหอมได้ที่และถูกฉีก เป็นเส้นแล้วบ้วนเข้าไปในปากของเขา

ผู้บุตรจ้องนิ้วทั้งสิบของบิดาที่ฉีกเนื้อที่หอมฟุ้งออกจากกระดูก เดิมที่เขาใคร่จะถามว่าเอาเนื้อนี้มาจากไหน แต่เพราะความหิวโหยจน เกินไปทำให้เขาสัมเลือนคำถามไปแล้ว

น้ำลายสอจนแทบหก บุตรชายอ้าปากกว้าง กลืนกินเนื้อชิ้นใหญ่

ที่บิดาป้อนมาให้

เมื่อเนื้อที่ห่างหายไปนานนมกลับเข้ามาอยู่ในปากในที่สุด
พริบตานั้นทั่วร่างของบุตรชายสะท้อนจนขลุก เนื้อกำลังละลายอยู่ในปาก
แต่เขากลับรู้สึกทั่วร่างและแขนขาของเขาละลายไปด้วยในพริบตานั้น

กำลังกายกลับคืนมาแล้ว ผู้เป็นบุตรกระแอมให้โล่งคอ ถามบิดา
ว่า “ท่านแม่เล่า นางไปไหนแล้ว? นางได้กินแล้วหรือยัง?”

บิดาที่ไม่ยอมเอ่ยปากมาตลอดในที่สุดก็ค่อยๆ พูดออกมา “ค่อยๆ
กิน เคี้ยวให้มากสักหน่อย อย่าให้ติดคอได้”

“ท่านแม่อยู่ไหน...” ผู้บุตรกำลังจะเอ่ยปากถามอีก ปากกลับถูก
ขึ้นเนื้อหอมหวานจากมือบิดาอุดเอาไว้

แม้ในห้วงความสุขชั่วขณะอย่างหาได้ยากยิ่งนี้ ผู้เป็นบุตรก็ยัง
ไม่ลืมมารดา หลายปีมานี้ ไม่ว่าจะอยู่ในห้วงทุกข์หรือสุขเพียงไหน มารดา
ก็อยู่คอยดูแลใส่ใจเขาไม่ยอมห่าง เขาไม่อยากกินอีกแล้ว เพราะเขารู้ดี
ว่ากายที่เต็มไปด้วยโรคภัยของตน มันไม่อาจมีชีวิตได้ยืนยาวนักดอก
มิสู้เหลือเนื้อที่ล้ำค่าเหล่านี้ให้ผู้เป็นมารดาดีกว่า นางตรากตรำมาตลอด
สมควรได้กินเนื้อบำรุงร่างกายให้มากหน่อย...

“ข้าอยากเหลือไว้ให้ท่านแม่ได้กิน...”

ทันใดนั้น มือที่ยกอยู่กลางอากาศค้างเติ่ง เขาแอบขบฟันแน่น
ขานรับมึนง แต่กระดูกแก้มกลับขยับพองอยู่ในปาก จากนั้นรู้จุก
กางพะเยิบ มือที่กำลังขึ้นเนื้อไว้สั่นไม่หยุด เริ่มจากสั่นระริกเบาๆ ต่อมา
แม้แต่มืออีกข้างที่กำลังกระดูกแน่นก็สั่นตามไปด้วย

“เป็นอะไรไป? ท่านพ่อ... ไซดกๆ... ท่านพ่อ? ท่านแม่...”

บุตรชายที่ตั้งอนอนมานานปี นับแต่เล็กจนโตก็ได้แต่มองจาก
ด้านข้าง ไม่มีโอกาสได้มีส่วนร่วม ดังนั้นเขาจึงบังเกิดประสาทมัสผัส

และความช่างสังเกตที่แหลมคมกว่าใคร เขาทะนุถนอมห้วงเวลาน้อยนิด
ที่มีสติอยู่ จึงได้ใส่ใจอย่างละเอียดลออเป็นพิเศษต่อผู้คนเพียงไม่กี่คน
บนโลกที่อยู่รอบกายเขา

ความพลุ่งพล่านตามสัญชาตญาณบอกเขาว่า บิดา...กำลังปิดบัง
บางอย่างกับเขา

เขาพยายามวิเคราะห์ ว่าก่อนนี้ไม่ว่าจะเกิดเหตุอะไรขึ้น ต่อให้
ต้องหลบซ่อนการไล่ล่าของโจรป่า ท่านแม่ก็ไม่เคยออกห่างเขามาก่อน
บัดนี้...

ทันใดนั้น สายฟ้าที่ไร้เสียงระเบิดขึ้นในกะโหลกของบุตรชาย
ในที่สุดเขาก็เข้าใจ เขาเบิกตาอ้าปากค้าง กลิ่นหอมของเนื้ออุ่นในปาก
พลันกลายเป็นกลิ่นบูดเน่าในพริบตา ทำให้เขาตัวงอใคร่อาเจียน

ทว่า มือที่หยาบหนาข้างหนึ่งกลับยื่นมาอุดปากของเขาไว้

บุตรชายเบิ่งตากว้าง จ้องผู้เป็นบิดาเหม็ง

นี่...คือการสบตากับบิดาครั้งแรกในรอบหลายปี บุตรชายเห็น
ดวงตาที่แดงก่ำทั้งสองข้างของบิดา สีหน้าช้ำซ้อนและเจ็บปวด ความเจ็บ
อย่างลึกล้ำยากเกินบรรยาย แต่กลับสามารถส่งผ่านทางซีพจร ผ่าน
ความอุ่นของร่างกายทะลัดลันเข้ามาหา เขาระจ่างแจ้งในพริบตา เขา
รู้ว่าตนเองไม่มีสิทธิ์ที่จะกล่าวโทษผู้เป็นบิดา ไม่ใช่เพราะเขาเองมีส่วนที่
ได้กินเนื้อของผู้เป็นมารดา แต่เป็นเพราะ...ต่างเป็นที่รักยิ่งจนผู้เป็นมารดา
ยินดีที่จะเสียสละตนเอง เขาและเขา จำต้องทนเจ็บปวดเคี้ยวเนื้อที่กลืนกิน
ได้อย่างแสนยากเย็นนี้เสีย จึงจะไม่ทำให้ความรักอันยิ่งใหญ่ของมารดา
สูญเปล่า

“ห้ามบ้วนออกมา” โบกหน้าผู้เป็นบิดาบิดเบี้ยว “หากบ้วนออกมา
ความหวังดีของท่านแม่ก็จะสูญเปล่าอย่างสิ้นเชิง”

เศษเนื้อรสเปรี้ยวที่ขย້อนจากกระเพาะขึ้นมาถึงลำคอถูกผู้บุตร
ฝืนสีกัดกลืนเอาไว้ น้ำลายซึ่งมออกมตามร่องนิ้วของผู้พ่อ ปะปนกับ
น้ำตาที่หอบสะอื้นของผู้เป็นลูก ลำคอผ่ายผอมได้นิ้วมือทั้งห้าค่อยๆ ขยัป
จนที่สุดได้กลืนเนื้อที่จะขย້อนออกกลับลงไปจนหมด

นับแต่ห้วงขณะนั้นเป็นต้นมา นางก็จะมีชีวิตอยู่ในกายของเขา
กลายเป็นส่วนหนึ่งที่ไม่อาจสลัดพ้นได้อีกแล้ว

เขาแค้น แค้นที่ตนเองจนปัญญา

และที่แค้นยิ่งกว่า คือโลกาที่ทำให้พวกเขาต้องบิดเพี้ยนวิปริต
สร้างความวิปริตบิดเพี้ยนจนกลายเป็นสิ่งสามัญที่พวกเขาไม่อาจ
ปฏิเสธนี้

วันรุ่งขึ้น บุตรชายที่สะดุ้งตื่นจากความฝันร้ายที่ถือโทษโกรธ
ตนเองเพราะได้กลืนเนื้อหอม ผู้เป็นบิดาค่อยๆ ยื่นเนื้อเส้นมาให้ตรงหน้า
ทำพิธีบังคับป้อนเนื้อมารดาให้บุตรที่ป่วยหนักซ้าๆ ประหนึ่งฝันร้ายที่
ไม่จบไม่สิ้น

ต่อให้ผู้บุตรป่วยจนเรื้อวแรงเหือดหาย แต่ก็พยายามขัดขืน เขา
ได้กินมาแล้วครั้งหนึ่งจึงไม่กล้าที่จะกินอีก นอกจากความคั่งแค้นโกรธเคือง
ตนเองแล้ว ยังเพราะกลัวว่าหากกินไปจนชินชาเข้า จะไม่นำพาเรื่องนี้
ใส่ใจอีกต่อไปแล้ว

แม้ว่าอายุเขายังเยาว์ แต่การมีชีวิตอยู่ในโลกอันบ้าคลั่งเช่นนี้
ทำให้เขาตระหนักรู้แต่แรกว่าความบ้าคลั่งอย่างที่สุดของโลกานี้ก็คือ
คำว่าค่อยเป็นค่อยไป ปล่อยให้ผู้คนคุ้นชินอยู่ในอุณหภูมิความบ้าคลั่ง
ที่ค่อยๆ เพิ่มระอุขึ้นจนเดือด ทำให้ความบ้าคลั่งกลายเป็นสามัญ เริ่มจาก
ไม่อาจขัดขืน จำยอม จนกลายเป็นความคุ้นชิน สุดท้ายเริ่มร้อนจน
เดือดจัด ถูกต้มจนตายทั้งเป็น

เพียงแต่คนที่ป่วยจนล้าอย่างเขากลับไม่มีแรงที่จะแข็งขึ้น ผู้เป็นบิดาใช้นิ้วมือที่หยาบแข็งจ้ำปากเขาออก ยัดชิ้นเนื้อเข้าไปในปากของเขา อุดไว้ จนกระทั่งเขาเลิกแข็งขึ้นอีกแล้ว

“กลืนลงไป” หวังคือผู้เป็นบิดาขมวดแน่น ส่งเสียงเรอออกมา “คำพูดสุดท้ายของท่านแม่ คือ ‘อยู่ต่อไป’... ‘มีชีวิตอยู่ต่อไปให้จงดี’”

หัวใจของผู้บุตรแหลกสลายอีกหน เขาโคกกา เป็นเพราะแม่แต่ เรี่ยวแรงหรือเหตุผลของตนที่จะต่อต้านก็ไม่มี เขา เขารู้มีอาจเป็นตัวของตัวเอง ทำได้เพียงหลังน้ำตาเจี๊ยบๆ ปล่อยให้บิดาบ่อนเนื้อของบุพการีเข้าไปอยู่ในปากของตน

จงกลืนลงไป ให้ดี มีชีวิตต่อไป ให้จงดี

ลูกเอ๋ย กินให้อิ่มท้อง ให้อร่างกายแข็งแรง เจ้าถึงจะอยู่รอดต่อไปได้

เขาได้แต่ทำจิตให้แยกตัวออกไปจากตัว ให้จิตสมาธิลอยล่องไป หลอกตนเองว่าทั้งหมดนี้เป็นเพียงความฝันซ้ำๆ ที่เป็นผลพวงจากสภาพแวดล้อม ร่างกายที่กำลังเคี้ยวกลืนเนื้ออยู่ไม่ใช่ตัวเขาเอง ร่างอันอ่อนแอไม่มีแม้เรี่ยวแรงจะต่อต้านนี้ไม่ใช่ของซ้ำ...

ท่านแม่ ไยถึงต้องให้ซ้ำมีชีวิตรอดต่อไป?

เหตุไฉน...คนที่รอดจะต้องเป็นซ้ำ?

เพราะเหตุใด? ท่านพ่อ...ทำไม?

เขายังคงไม่โทษผู้เป็นบิดา เมื่อพิธีกรรมป้อนอาหารผ่านไป บิดาก็จะคลายมือใหญ่โตที่บีบกรามเขาจนเจ็บปวดออกไปเอง เหมือนเขาจะบ่นพึมพำกับตนเอง ว่าทุกอย่างมันจำเป็นต้องเป็นเช่นนี้ แล้วเขาก็ฝันเปื้อนหน้า หันจากไป

เมื่อใดที่เขานึกว่าความมืดมาถึงปลายทางแล้ว ที่แท้หลังจากปลายทาง ก็ยังมีอีกปลายทางที่มีดมนยิ่งกว่า

และเมื่อเจ้าเข้าใจว่าได้มาจนถึงสุดปลายทางของความมืดมนแล้ว หารู้ไม่ว่า นั่นต่างหากคือจุดเริ่มต้นของความมืดมน

ทุกสิ่ง... เพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น

ทุกภิกขภัยแต่ละระลอกที่ไม่ถูกบันทึกในประวัติศาสตร์แพร่ลามไปทั่วประเทศ แนวคิดลัทธิที่ไร้เหตุผลเน้นให้ความหวังแพร่ลามจับใจ ประดุจโรคระบาดไปทั่ว ราษฎรที่หิวโหย ชาวบ้านผู้อดอยากจำนวนไม่น้อย ก่อการขึ้นตามตำบลอำเภอต่างๆ ภายใต้การสนับสนุนของสาวกลัทธิ นิกาย ขณะที่การต่อสู้แก่งแย่งกันภายในราชสำนัก และการกวาดล้าง ฝ่ายตรงข้ามก็ยิ่งทวีความรุนแรง พวกเขาไม่ได้ใส่ใจกับการก่อกบฏ กลุ่มย่อยที่กระจัดกระจายเหล่านี้เลย ต่อให้แผ่นดินมีสภาพดูจืดจางจน รกรกแล้วก็ตาม

ลือกันว่าราชสำนักได้ส่งคนมาตรวจสอบสภาพภัยพิบัติแล้ว ทว่า สิ่งของช่วยเหลือก็ต่างกัน ล้วนถูกขุนนางแต่ละชั้นฉ้อราษฎ์บังหลวง เบียดบังเป็นของตนเองไปเป็นระดับ สุดท้ายก็ไม่แตกต่างจากเดิม คือ ไม่เหลืออะไรไปถึงมือชาวบ้านเลย

อากาศร้อนจนเหนอะหนะ อาการป่วยของผู้เป็นบุตรพลิกไปมา บางครั้งกินเข้าไปเท่าไรอาเจียนออกมาเท่านั้น ไม่ก็มีไข้สูงถ่ายท้อง กระทั่งแรงจะลุกถ่ายก็ยังมี ผู้เป็นบิดาเห็นบุตรชายไม่เหลือแม้แต่แรง เคี้ยว แรงย่อย จึงนำรากไม้กับใบไม้มาต้มเป็นน้ำให้ประทังความหิวแทน บุตรชายเดี๋ยวเลอะเลือน เดี่ยวได้สติ คล้ายจมอยู่ในดินเหลวไม่อาจ พลิกกาย เขาใครจะกล่าวว่ามี แต่ทุกครั้งผู้เป็นบิดาก็คล้ายทำทวนลม ป้อนเขาเสร็จก็เดินกะเผลกออกไป ไม่ยอมพูดจาด้วย แม้ยามนอนก็ ขยับไปนอนเสียห่าง

บุคคลทั้งสองต่างร่วมกินญาติคนเดียวกัน ดังนั้น ต่างก็ไม่อาจ

หวนกลับได้อีกแล้ว

บางทีสิ่งที่ตามมาคืออาจต้องกินอีกฝ่ายต่อไป การรักษาระยะห่างไว้ อาจเป็นสิ่งที่ดีสำหรับทั้งสองก็ได้

อากาศอบอุ่นขึ้นทุกขณะ เสื้อผ้าบนกายของผู้เป็นบิดากลับเพิ่มมากขึ้น ไม่เพียงการย่างก้าวกระเผลกมากกว่าเดิม การลูกนึ่งก็ดูกินแรงมากขึ้น แม้แต่มือใหญ่ที่บีบกรามเขาให้อ้าปากก็ไม่มีเรี่ยวแรงเหมือนก่อน

คำนี้หลังจากตีมน้ำรากไม้ที่ผู้พ่อป้อนให้แล้ว เขาก็หลับไปอีกครึ่งในฝัน ท่านแม่กำลังก้มหน้ากระซิบหาหรือบางอย่างกับท่านพ่อภายในครัว

สีหน้าท่านพ่อดูเย็นชา ก้มหน้าลับตาบ เสียงลับดัง *ควับๆ* จนหนาวสะท้านใจ

เขากัดฟันแน่นในเสียงลับตาบเสียดหูนั้น เป็นการตัดสินใจที่ไม่ง่ายเลย

“หรือว่า...” น้ำเสียงท่านพ่อแหบพร่า “...พวกเราไปด้วยกัน ทั้งสามคนเถอะ”

ท่านแม่กำมือที่ฝ่ายผอมปานห้านิ้วของตนเอง เนิ่นนานผ่านไป ในที่สุดก็ปลงตก

“จะปล่อยให้สกุลกูยไร้ผู้สืบทอดไม่ได้ อีกอย่าง...” ท่านแม่กัดริมฝีปากกลางแน่น “...ข้าทนไม่ได้ที่ลูกแกต้องตามพวกเราไปด้วย ถ้าต้องไป...”

ผู้บุตรจ้องมองสีหน้ามุ่นมั่นบนใบหน้าของผู้เป็นมารดา ต้องส่ายหน้าไม่หยุด *ไม่นะ ท่านแม่ ไม่นะ...*

“...ให้ข้าเป็นคนล่องหน้าเถอะ” ท่านแม่สูดลมหายใจ เหยหน้าขึ้นพลัน “พวกท่านทั้งสองอยู่ต่อ”

“หากพาเขาไปเจ้าหนไม่ได้ ข้าเข้าใจ” น้ำเสียงท่านพ่อยังคงราบเรียบ แต่กรามที่ขบจนแน่นทั้งสองข้างกลับฟ้องความจริง “แต่ถ้าให้กิน เขา...ก็ไม่มีวันพุงแล้ว”

ผู้เป็นบุตรร่างสะท้าน เขาไม่นึกเลยว่า ที่แท้ท่านพ่อ...

กินแล้ว เขาถึงจะมีชีวิตต่อไปได้ แต่ว่ากินไปแล้ว เขาก็ไม่เหลือวันพุงแล้ว

“มีชีวิตต่อไป” ท่านแม่ก้าวไปหา น้ำเสียงสั้นเครือ เล็บแหลมสกปรกฝังเข้าไปในแขนของท่านพ่อ “บอกกับลูกแทนข้าด้วย ไม่ว่าจะทำอะไรขึ้น มีชีวิตต่อไป...ย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่สุด”

การตีดาบเล่มหนึ่ง ไฟนั้นสำคัญกว่าน้ำ แต่การลับดาบเล่มหนึ่งน้ำยังสำคัญกว่าไฟ

ยามนี้ ท่านพ่อที่ขบกรามแน่น ทั้งน้ำลายและน้ำตาที่พยายามกลั้นไว้ในที่สุดก็หยดลงใส่ตัวดาบที่ขึ้นสนิมพร้อมกัน

ตีๆ ทุบๆ...ลับดาบดัง ควบๆ ไปทางภรรยา มือท่านพ่อสั่นระริกในที่สุดก็ยกดาบยาวขึ้น

แสงทองสุดท้ายก่อนค่ำของคืนคิมหันตฤดูสะท้อนผ่านคมดาบฉายตกลงไปบนใบหน้าที่เศร้าสลดของผู้เป็นแม่

นางสิ้นสะท้าน ตัวเขากลับสิ้นสะท้านยิ่งกว่า นางหลับตาลงกััดฟันจนแน่น เขาเองก็หลับตาลง กััดฟันยิ่งแน่นกว่า

หากว่าลูกรู้ว่าเนื้อที่กินเป็นของข้าแล้วไม่ยอมมีชีวิตอยู่อีก ก็ช่วยบอกลูกดีๆ ว่า จงมีชีวิตอยู่ต่อไปเถอะ

สุดท้ายนางตัดสินใจที่จะล้มตา ใช้อ้อยยืมที่ปั้นยาก มอบให้แก่สามีที่ทนลงมือไม่ได้เสียที

จงมีชีวิตอยู่ ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม การมีชีวิตอยู่ ย่อมเป็น...

ต่างหากที่เป็นความจริง

เมื่อเขาลืมตาขึ้นอีกครั้ง อีกาที่เกาะท้องจนเล็บจิกลึกลงหนังท้อง
เมื่อครู่หายไประหว่างไร้อารมณ์แล้ว

ประหนึ่งว่ามันไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

เขากวาดตามองไปทั่ว ก่อนจะยกมือทั้งสองขึ้น ค่อยๆ ลูบใบหน้า
ปาดเหงื่อที่นองอยู่ทั่วหน้าให้พ้นไป

เพียงแต่น้ำมันที่มุมปากนั้นยังคงอยู่ จะในฝันหรือนอกฝัน ก็
ไม่อาจปิดปากไปได้

บนพื้นปรากรูปร่างเลือนรางของรูปคนจากหยาดเหงื่อที่เกิดขึ้น
จากฝันร้ายของเขา เขาแตกตื่นจนเหงื่อออกฟะลัก เขาค่อยๆ ลุกนั่ง พบว่า
หลังจากเหงื่อออกแล้วร่างกายกลับมีเรี่ยวแรงขึ้น แต่เขาไม่รู้ว่าเป็นเพราะ
กินเนื้อเข้าไปแล้วร่างกายมีการฟื้นฟู หรือเป็นเพราะว่ามีการขับเหงื่อ
ขนานใหญ่แล้วทำให้ใช้ทุเลาลง เขารู้เพียงว่ายามนั้นเขาใคร่จะลุกขึ้น
แล้วเดินดูโดยรอบ

เขาอยากรู้ว่าโลกภายนอกเป็นอย่างไรบ้างแล้ว ที่ผ่านมาเขามัก
ฟังเรื่องราวบอกเล่าจากพ่อแม่และพี่ๆ เท่านั้น หลายปีแล้วที่เขาไม่ได้
เดินดูด้วยตนเอง เขาลุกขึ้นทั้งที่สองขาข้างสั้นระริก อาศัยท่อนไม้พุง
ต่างไม้เท้า ค่อยๆ คืบหน้าอิงกำแพงไปเรื่อยๆ อย่างระมัดระวัง แต่ก็
ไม่เห็นวีแววของผู้เป็นบิดา

เสียงประหลาดบางเบาดังปึกแมลงวันแว่วเข้าหู เขาเดินตาม
ต้นตอเสียง ก้าวข้ามธรณีประตู สุดท้ายพบว่าต้นเสียงมาจากในครัว

อ๊าๆ อ๊าๆ อ๊าๆ...นี่มันเสียงอะไรกัน? เด็กน้อยรู้สึกคล้ายนกกำลัง
จิกข่วนอะไรสักอย่าง สักพักก็รู้สึกคล้ายเสียงโลหะเสียดสีกับกระดุก
อ๊าๆ...อ๊าๆ...อ๊า...

เสียงอึกา แต่ในครัว...ไม่น่าจะมีอึกากระมัง? อึกามาจากไหน?
อย่าบอกนะว่าเมื่อครู...

มาลี เข้ามาลี...

บุตรชายก้าวข้ามธรณีประตู มายืนด้านหลังผู้เป็นบิดาด้วยร่าง
สั้นเตา

นับแต่บิดาได้รับผลกระทบจากการตกเป็นแพะรับบาปจากการ
ต่อสู้กันเองภายในในกลุ่มพรรคคนฐานะครอบครัวตกต่ำ ต่อมาจึงผลาญ
ทรัพย์สินจนสิ้นจากความเชื่อของการรักษาโรคด้วยวิถีของพ่อมดหมอผี
กอบรับบุตรชายคนโตที่ฝากความหวังไว้สูงสุดต้องมาตายเฉียบพลัน
เพราะโรคร้าย เคราะห์ซ้ำกรรมชดเหล่านี้ทำเอาผู้เป็นบิดามีอาการกึ่งๆ
คุ้มดีคุ้มร้าย

เด็กน้อยปีบท่องไม้ในมือแน่น วาบทหนึ่งของความคิดปรากฏ...
อาจบางที่ท่านพ่อกำลังลับมีดก่อไฟ เพื่อฉวยโอกาสลงมือขณะที่ข้า
สลบไสลอยู่ แล้วกินข้าเสีย

กินข้าเจกเช่นเดียวกับที่กินท่านแม่ไป

ตกอยู่ในห้วงกลียุคเยี่ยงนี้ กระทั่งครอบครัว...ก็ไม่อาจไว้วางใจได้
เสียงพินติตไฟดัง เปรี้ยะๆ กลิ่นหอมของเนื้อที่หึ่งเข้ายวนและ
ลึกลับกระจายไปทั่วห้อง เด็กน้อยไม่อาจสะกดสัญชาตญาณของความ
หิวโหยจนต้องกลืนน้ำลายเอือก หวนนึกไปถึงความทรงจำอันงดงามที่
ผู้เป็นพ่อเคยป้อนน้ำต้มเนื้อให้กิน ขณะเดียวกันก็นึกถึงความตายของ
ท่านแม่อีกครั้ง อดไม่ได้ต้องขบกรามแน่น ค่อยๆ ก้าวเข้าไปหาบิดาที่
หันหลังให้เขาอยู่

แต่แล้ว ไม้ค้ำก็หล่นพื้น

สองเข่าของบุตรชายต้องอ่อนแรง ทรวดร่างคุกเข่าลงใต้เงาใหญ่โต

ของผู้เป็นบิดา

ผู้เป็นบิดาปากคาบกึ่งไม้ หันกลับมามองบุตรชาย สีหน้าหาได้
ตื่นตระหนกอะไรนัก คล้ายเดาออกแล้วว่าอย่างไรเสียก็ต้องมีวันนี้

ยามนั้น บุตรชายเข้าใจกระจ่างในที่สุด ว่าใจนอกราคีรอนอ้าว
ขึ้นทุกที แต่เศษผ้าที่ห่มกายท่านพ่อถึงได้มากขึ้นเรื่อยๆ

ห้วงนั้น บุตรชายเพิ่งจะได้ข้อพิสูจน์ ว่าความระแวงที่มีมาตลอด
นั้น แท้จริงไม่จำเป็นต้องระแวงเลย

เหตุที่สะลึมสะลือตื่นขึ้นมากทุกครั้งมุ่มปากต้องมีคราบมันติดอยู่
เสมอ เป็นเพราะผู้เป็นพ่อแอบเข้ามาอยู่ที่นี้ ปากคาบกึ่งไม้ไม่ให้เสียงดัง
เล็ดลอดออกมา ก็เพราะกำลังหั่นเชือกเนื่องจากขาข้างที่เปื่อยยุ่นำมาต้มน้ำ
ป้อนบุตรชายนี่เอง

ทำเช่นนั้นได้อย่างไร? ท่านพ่อ...

เด็กน้อยที่เกิดมาด้วยความรับรู้จับใจอย่างเขาต้องขลุ่ยขลุ่ย เมื่อนึกถึง
ตอนที่ท่านพ่อทนเจ็บเขื่อนเนื้อออกจากขาตนเอง แล้วทำเป็นไม่มีเรื่อง
มีราวต้มเนื้อของตนเองแล้วเอามาเบี่ยงหน้าของบุตรชาย คว้าโอกาส
ที่เขาสะลึมสะลือด้วยไข่มู ป้อนให้กินลงไป

ท่านพ่อ ลูกยังเข้าใจมาตลอดว่าท่านช่างเลือดเย็น โหดร้ายนัก
หาได้แสดงความอาลัยต่อท่านแม่แม่เพียงน้อยนิด ที่แท้...

ที่แท้ผู้เป็นพ่อ รักเอาใจใส่เขายังเสียกว่าผู้ใด

ที่ว่าตัวเอง กลับเฝ้าใส่ใจจดจำคำพูดยามท่านพ่อเกิดอารมณ์
เพราะอาการเจ็บป่วยเรื้อรังของเขาว่า “หรือจะไม่เอาไว้แล้ว” ทำให้เขา
ยึดมั่นว่าท่านพ่อไม่ดีต่อเขา ไม่ได้รักเขาเลย บางทีสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อง
จริง อาจเคยเกิดขึ้นมาก่อนจริงแต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ ภายใต้อภัย
เช่นนี้ บิดาผู้ซิงซังเขา ทอดทิ้งเขามาตลอดผู้นี้ กลับเผยความรักอัน

ยิ่งใหญ่ของพ่ออย่างที่ไม่เคยได้รับรู้มาก่อน...

เมื่อความจริงประจักษ์ บุตรชายแตกตื่นจนเอาแต่ส่ายหน้า ไม่อาจ
เอ่ยคำพูดแม้ครั้งคำ ทำได้เพียงยื่นปลายนิ้ว ล้วงเข้าไปในลำคอตนเอง
ตามสัญชาตญาณ...

แต่แล้วผู้เป็นบิดากลับส่ายหน้า ค่อยๆ ดึงผ้าที่ห่มกายออก เผย
ให้เห็นลายดอกสีม่วงบนสีข้างที่ผ่ายผอม

ตัวลายสีงามเด่น เป็นลายคล้ายดอกพู่ระหงกำลังเบ่งบาน

“พ่อโชคร้ายติดโรคระบาดมาแล้ว ชีวิตอยู่ได้ไม่นาน...” ผู้เป็นพ่อ
เอาเศษผ้าอุดปากจมูกไว้ เพื่อลดโอกาสที่ลูกจะติดโรคด้วย “...ไหนๆ ก็
รักษาไม่หายอยู่แล้ว มีสู้อาศัยช่วงที่ยังมีชีวิตอยู่ ตัดเนื้อข้างที่ยังไม่รับเชื้อ
ให้เจ้ากินเสีย อย่างน้อย...ก็ยังสามารถเพิ่มโอกาสรอดของเจ้า”

ไม่ บุตรชายเอาแต่ส่ายหน้า อย่าได้ดีต่อข้าถึงเพียงนี้ ท่านพ่อ
ไหนท่านต้องดีต่อข้าถึงเพียงนี้ด้วย?

ทั้งที่ก่อนหน้านี้ท่าน...

“มีชีวิตรอดไป ให้จงดี...”

ก่อนผู้เป็นบิดาจะหมดสติไป ประโยคทิ้งท้ายที่ยังกล่าวไม่จบ
ก็คือประโยคนี้

หลายวันต่อมา ผู้เป็นบิดาเป็นไข้สูงต่อเนื่อง ตกอยู่ในภาวะ
สลึมสลือ อาการหนักหนายิ่งกว่าบุตรชายที่ถูกเคียวขวามาเพราะ
ป่วยเรื้อรังนานปีเสียอีก บุตรชายใช้เศษผ้าอุดปากและจมูกตามคำสั่ง
การของบิดา เขาเปิดอารมณ์ของผู้เป็นบิดาออกมา กลับพบว่าห้องของ
พ่อพองบวมยิ่งกว่าวันก่อน อีกทั้งลายดอกสีม่วงช่วงสีโครงก็มีมากกว่า
หนึ่งดอกแล้ว

สามดอก สองใหญ่ หนึ่งเล็ก เท่าๆ กับพวกเขาทั้งสามที่เหลือรอด

มาจนท้ายสุด

ก่อนหมดสติ ผู้เป็นบิดาพยายามตั้งสมาธิ กล่าวกับบุตรชายด้วยน้ำเสียงเข้มงวด ขอให้เขาสาบานว่าจะทำตามคำสั่งเสีย

“เพราะ เพราะเหตุใด...โหลกๆ...” บุตรชายคุกเข่าเบื่องหน้า ก้มศีรษะ กุมสองหมัดจนแน่น

“เพราะว่า...โหลก...ข้าเป็นพ่อ...จงรับปาก โหลกๆ...” ผู้เป็นบิดาเอนนอนบนกองหญ้าที่ได้มีบุตรชายนอนอยู่ทุกวี่วัน ทั้งหอบทั้งไอ

บุตรชายพยักหน้ารับด้วยความลำบากใจ

“ท่อง...โหลก...” ผู้เป็นบิดาเพ่งมองเพดานที่ผู้บุตรจ้องอยู่ทุกวัน น้ำตารินหลังจากหางตาลงไปถึงใบหู “ข้าพูด...หนึ่งประโยค เจ้าโหลกๆ...ท่อง หนึ่งประโยค...”

ที่แท้ รอยปั้นคำคล้ายรอยโรคบนเพดาน มองผาดก็คล้ายอึกา

เป็นอึกาขนาดเล็กที่เคยบอกเล่าลักษณะนิสัยแก่บุตรชายในยามเล็กมาก่อน

ผู้เป็นบิดาจัดเป็นแบบฉบับของนักศึกษา ขึ้นชมบุปผา วิชา มัจฉา แมลง ทั้งยังนิยมเลี้ยงนกไว้เป็นพิเศษ แม้ว่านกที่เลี้ยงไว้ล้วนเป็นนกที่มีสีสันงดงามก็ตาม

เขายังจำได้ว่า แรกๆพริกขี้หนูเกิดขึ้นใหม่ๆ เขาไม่อาจทำใจกินนกที่อุตสาหกรรมเลี้ยงมานานปี จึงปล่อยออกจากกรง แต่ไม่นานกลับได้เห็นเพื่อนบ้านทะเลาะกันจนสวยงามที่เขาปล่อยไปอย่างออกรสออกชาติ

“อย่าได้เฉือน เฉือนเนื้อของเจ้ามาป้อนข้า...” คล้ายกับว่าได้เห็นขนนกหลากสีปลิวว่อนทั่วฟ้าอีกครั้ง ผู้เป็นบิดาเหม่อมองเพดานที่มีรูปอึกาด้วยสีหน้าลุ่มหลง

“ไม่ ลูกเฉือนเนื้อเลี้ยงพ่อเป็น...เป็นสิ่งที่ถูกทำนองคลองธรรม...”

บุตรชายยังคงกล่าวไม่ทันจบ ฝ่ามือของบิดาก็อุดเข้าไปที่ปาก

“หากว่าวิถีโลกหล้ายังเป็นปรกติอยู่ สิ่งที่ว่าก็คงถูกทำนอง
คลองธรรม แต่โลกาณีนี้นันกลับตาลปัตรไปแล้ว ดังนั้น บิดาเชื่อนเนื้อ
เลี้ยงบุตรต่างหากที่ถูกต้อง...” ฝ่ามือใหญ่โตของผู้เป็นพ่อเมื่อเทียบกับ
เมื่อก่อนแล้ว มันอ่อนแอเสียจนไร้เรี่ยวแรง “ท้อง...รีบท้อง...โหลกๆ...”

“ห้าม ห้ามเชื่อนเนื้อของข้าให้ท่านกิน...” บุตรชายจำต้องท้อง
ตาม ศีรษะยิ่งก้มต่ำลงไปอีก

“อย่าให้สูญเปล่า พอข้าตายไป จงตัด...โหลกๆ...เชื่อนแขนขาที่
โรคร้ายยังลามไปไม่ถึง อย่างน้อย...พอได้กิน โหลกๆ...” ผู้เป็นบิดา
ไอรุนแรงยิ่งขึ้น “โหลกๆ...กินให้...โหลกๆ มากสักหน่อย...”

ศีรษะของผู้บุตรก้มต่ำเสียจนแทบจะติดพื้น เขายังคงส่ายหน้า
ไม่หยุด แม้ว่าจะไม่กล้าฝ่าฝืนคำสั่งเสียของบิดา จนทำให้บิดาที่ไม่อาจ
เยียวยาแล้วต้องลำบากใจยิ่งไปกว่านี้ จำต้องฝืนใจตนเองอย่างเจ็บปวด
ท้องออกมาทีละคำ “อย่าให้สูญเปล่า พอท่านตายไป จงตัด...เชื่อนแขนขา
ที่โรคร้ายยังลามไปไม่ถึงของท่าน แล้วกิน...ให้...มากสักหน่อย...ฮือๆ...”

“...จง จงรอดต่อไป...ลูกข้า รอด...”

“...ฮือๆ...รอดต่อไป ท่านพ่อ...โหลกๆ...จง จงรอดต่อไป...” บุตรชาย
โขกศีรษะปานทุบกระเทียมดัง ดังๆ อย่างไม่หยุด...

รอดต่อไป กลืนลงไป

กลืนเลือดเนื้อของบุพการี เพื่อประทังชีวิตของตนเอง

“รอด รอดต่อไป ลูกข้า...เจ้าจะต้องรอด...รอดต่อไป โหลกๆ...พ่อ
แก่ชราแล้ว ไม่ไหวแล้ว แต่เจ้ายังเยาว์ เจ้ายังมี โหลกๆ...โอกาส รอดต่อ
ไป แทนพ่อ...แทนแม่ ให้จงดี...จงรอดต่อไป...”

ท่านพ่อ ไฉนต้องอยู่รอดต่อไป?

เหตุไฉน...คนที่รอดจะต้องเป็นข้า?

“อย่าได้โทษตนเอง ทุกประการจำเป็นต้องเป็นเช่นนี้ พ่อจะไม่โทษเจ้า ท่านแม่เองก็ ไชลกๆ...ไม่ได้โทษเจ้า”

ลูกเอ๋ย การรอดต่อไป...มันไม่เคย ต้องมีเหตุผล

นั่นเป็นเพราะ การมีชีวิตรอด คือสัญชาตญาณของเรา

ให้ต่ำต้อยกว่านี้ ก็ยังเป็นสัญชาตญาณของเรา

“จริงสิ ที่จริงตั้งแต่ยามที่เจ้าเกิด...เกิดมา ข้าก็ได้คิดไว้แล้ว ไชลกๆ...ว่าเมื่อเจ้าเติบโตใหญ่ จะให้เจ้าชื่อว่า...” แววดตาของผู้เป็นพ่อ แดกซ่าน พอลมพัดวูบ เศษผ้าถูกผายออก ข้าที่เจียนเนื้อออกที่แท้เน่าผุ อยู่นานแล้ว มองให้ดี ยังเห็นตัวหนอนสีขาวกำลังขยับอยู่ “...เฟิงเสี่ยว¹ ...เฟิงเสี่ยว?”

บิดาที่บุตรชายประคองให้ลูกมือยังกำดาบยาวอยู่ แต่กระทั้ง เร็วแรงที่จะเชือดคอตนเองก็ยังไม่เหลือ โรคระบาดนี้ติดมาเมื่อใด อาการกำเรีบจับไว้นัก หากใช้ขึ้นสูงวันใด แขนขาจะอ่อนเปลี้ยจากนั้น จะเสียชีวิตในอีกไม่กี่วันต่อมา

“ลูกเอ๋ย มา...มาช่วยพ่อสักหน่อยเถอะ ไชลกๆ...” โรคร้ายทำเอา ผู้เป็นบิดาไม่เหลือกระทั่งศักดิ์ศรีครั้งสุดท้าย จำต้องร้องขออ้อนวอนต่อ ผู้เป็นบุตรอย่างอ่อนโรยแรง เพื่อส่งเขาให้ได้ไปตามทาง

มาเถอะ

แม้ว่าเขาจะตระหนักรู้ว่า หากบุตรชายได้ยื่นมือช่วย เขา...ก็จะไม่มีวันพุงนี้่อีกต่อไปแล้ว

ถวายนามกตัญญู...ด้วยปิตุฆาต

ช่างย่อนแอ้งหนอ เฟิงเสี่ยว...

---

¹ ถวายนามกตัญญู

บุตรชายกุมห่านิวที่อ่อนล้าไร้เรี่ยวแรงของผู้เป็นบิดา มีอกกุมด้ามดาบ ใบหน้าในความมืดบิดเบี้ยว แวตาเต็มไปด้วยความซับซ้อน รวมเอาทั้งความคั่งแค้น เสียตาย เศร้าสลด และถือโทษตนเอง ทั้งเป็นอารมณ์ที่คุ้นเคย ทั้งยังก่อให้เกิดความปวดร้าวใจ

แววตานี้พาให้ผู้เป็นบิดาบังเกิดความรู้สึกลึกๆ ลึกๆ ว่าการดำรงอยู่ของตนเองนั้น ช่างเป็นภาวะจริงๆ

แต่เขาก็แสนภาคภูมิใจ เพราะภาวะอย่างเขา กำลังจะสลายเป็นบุญดิน เพื่อหล่อเลี้ยงผู้เป็นบุตรชายต่อไป

ยามนี้ บุตรชายได้ประจักษ์ในที่สุด ว่าดวงตาของบิดาที่เพ่งมองตนเองในคืนค่ำที่มีดมืด อย่างไม่อาจแยกแยะได้ว่าเป็นความจริงหรือความฝันนั้น ที่แท้ ในขณะที่นั้นผู้เป็นบิดากำลังซึ่งใจว่าจะฆ่าเขาหรือไม่จริงๆ แต่มูลเหตุนั้นหาได้เกิดจากความเกลียดชังไม่ กลับเป็นเรื่องตรงกันข้าม

บ่อยครั้งที่ผู้เป็นบิดาทนมไม่ไหวคิดจะฆ่าตัวตายให้พันทุกข์เสียจากโลกอันบ้าคลั่งนี้ ที่ต้องลี้ใจว่าจะพาเขาไปด้วยหรือไม่ ก็เพราะรัก

เพราะความรักที่มีต่อเขา จึงไม่อาจทำใจปล่อยให้บุตรชายต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในกลียุคอันมืดมิดนี้ได้อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายเพิ่มแม้สักวัน จนตกไปเป็นอาหารของผู้อื่น

เพราะรัก จึงคิดแบกรับบาปเคราะห์หนานหนักนี้ แล้วจวบมันด้วยมือตนเอง

เพราะรัก และเพราะกตัญญู บุตรจึงมิกล้าขึ้นขัดคำสั่งเสียของผู้เป็นบิดา เขาขบกรามแน่น อาศัยกำลังที่ได้มาจากการกินเนื้อทั้งหมด มีอกำด้ามดาบจนแน่น แล้วเสือกส่งไปข้างหน้า

พิฆาตเพื่อกตัญญูธรรม เป้าสังหารแรกนั้น กลับต้องเป็น

บิดาของตนเอง

ความคับแค้นเดิมที่เคยมีต่อผู้เป็นบิดา ล้วนระเหิดหายไปตาม
ดาบนี้ดู่จเปลวควัน

ที่เหลือนั้น ก็มีเพียงรัก รักที่ไม่ทันจะแสดงออกเพื่อเป็นการ
ตอบแทน...

“อีก...รอด...อีกๆ...ต่อไป...อีก...”

ดีมาก ลูกข้า ทำดีมาก

เช่นนี้แล้ว พ่อจะได้ไปสมทบกับท่านแม่ของเจ้าแล้ว

สมทบในตัวของเจ้า

โลหิตอุ่นร้อนของบิดาสาดเข้าดวงตาของบุตร ช่างผู้บุตรกลับ
ไม่หลับตา ทั้งไม่เช็ดออก ปล่อยให้โลกเบื้องหน้ากลายเป็นโลกสีโลหิต

ช่างเสียดสิ้นนัก บิดาที่ปรกติไม่เคยเผยความการุญเมตตาต่อ
ตนเอง กลับเผยความยิ่งใหญ่ ความมั่งคั่งของวิสัยมนุษย์ ท่ามกลาง
โลกกลียุคบ้าคลั่งทมิฬปิดเบี้ยวนี้ ตกตายด้วยดาบในมือของตนเอง
ด้วยท่วงท่าแห่งบิดาผู้การุญ

เพราะหลักแห่งการุญธรรม จึงขอให้บุตรกินตนเองเสีย

เพราะหลักแห่งกตัญญูธรรม จึงสั่งให้บุตรช่วยจบชีวิตของบิดา

ช่างเหลวไหล นอกจากความเหลวไหลแล้ว ก็คือความเหลวไหล

เพียงแต่ให้เป็นเรื่องที่เหลวไหลเพียงใด ก็ไม่เหลวไหลเท่าความจริง
ที่บังเกิดอยู่เบื้องหน้า

ผู้มีร่างกายแข็งแรงรอบๆ ตัวข้าล้วนทยอยจบชีวิต แต่ผู้ที่เกิดมา
พร้อมโรคอย่างข้า กลับเป็นผู้รอดเป็นคนสุดท้าย...โลกนี้ยังมีความ
เหลวไหลใดเล่า ที่เหลวไหลลึกลับยิ่งไปกว่านี้?

คมดาบกรีดหลอกลมจนขาด บังเกิดเสียง เอี้ยดๆ ๗ อ้าดๆ ๗

ยามคมดาบขบติดกับกระดูกลำคอจนคล้ายเสียงการร้อง ทั้งคล้ายวิหคสีด้า
ตัวน้อย ที่เจาะเปลือกออกมาในขณะที่คมดาบบาดลำคอของผู้เป็นบิดา
จนขาด แล้วใช้จะงอยปากแหลมของเขาจิกเคาะกะโหลกของผู้เป็นบุตร...

...เอ๊ยๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ บุตรผู้เปี่ยมกตัญญูนิ่งฟังคำสั่งเสียของ
บิดา ค่อยๆ ลับดาบเพื่อเอามาใช้กับบุพการีอย่างเทิดทูนเคารพรัก
อย่างเชื่อฟัง กล้ากลืนน้ำตาที่ไร้ความอุ่นแล้ว ขบกินส่วนที่เหลือที่ยัง
พอกินได้ของบิดาต่อไป

การดำรงอยู่ของบิดา คืออุปสรรคของผู้เป็นบุตร

มรณกรรมของบิดา คือความสำนึกของผู้เป็นบุตร

การอยู่หรือการตายของผู้เป็นบิดา ทุกการตัดสินใจที่ไม่ต้องเอ่ยปาก
บอกกล่าวต่อบุตร แท้จริงแล้ว...ล้วนเป็นการปูทางเพื่ออนาคตของบุตร
ทั้งสิ้น

กลิ่นหอมของเนื้ออยู่คู่กับกลิ่นเน่าเหม็น ความสำนึกพระคุณ
บังเกิดพร้อมกับความสำนึกผิดบาป เด็กกตัญญูที่มีนามว่ากุยแกผู้นี้ มี
บางส่วนภายในร่างกายที่เสื่อมตายไปตลอดกาล ขณะเดียวกันก็มี
บางส่วนที่ก่อเกิดขึ้นใหม่

กตัญญูธรรมคือธรรมเหนือคุณธรรมทั้งหมด ทำปิตุฆาตด้วยความ
ความกตัญญู กินบิดาด้วยความกตัญญู ทั้งหมดล้วนเคารพทำตามคำสั่ง
ของผู้เป็นบิดา เรื่องราวที่เหลวไหลโหดร้ายเช่นนี้ ในห้วงกลียุคที่บ้าคลั่ง
บิดเบี้ยวนี้ หาใช่เรื่องเดียว ไม่ใช่เรื่องแรก และยิ่งไม่มีทางที่จะเป็น
เรื่องสุดท้าย

นับแต่นี้ เรื่องราวเช่นนี้...มีแต่จะยิ่งพบเห็นได้เป็นปรกติกระมัง

ผู้เหลือรอดรายสุดท้ายหลับตาโดยตลอดนับแต่ลับเงื่อนไขจนหุงต้ม
ไม่เพียงเพราะทนดูไม่ได้ หรือกลัวว่าจะอาเจียนจนขาดความกตัญญู

เสียของผู้เป็นบิดาอุทิศส่าห้ทิ้งไว้ให้ ยังเป็นเพราะเขาตระหนักอย่าง
ล้าลึก ว่ายิ่งทมิฬมืดมิด แสงพริบตาแห่งวิสัยมนุษย์ แสงเรือเรือที่เรียก
ได้ว่าเป็นความหวังนี้...ถึงจะยังมองเห็นได้ง่าย

“พวกท่าน...” เฟิงเสี่ยวเอามือทาบกลางอก
“...ล้วนอยู่ในนี้แล้ว”

ตอนนั้นใจโลยังเข้าใจว่า
สิ่งที่เฟิ่งเสี่ยวหมายถึงนั้นคือหัวใจ
ยังนึกว่านั่นคือที่มาของคำว่า
“อ้างกตัญญูธรรม”

มีเพียงเพียงเสียงตัวเองที่รู้แ่ใจดีว่า
พ่อแม่ของเขาได้ถูกฟังคู่กันที่ไหน

เช้าวันรุ่งขึ้น กุยกะเดินไปยังห้องครัว หมายถึงชนกระดุกไปต้มน้ำแกง กลับพบว่าซากศพของพ่อที่ปราศจากแขนขาทั้งสองข้างแล้ว กำลังถูกอีกาสดำกัมหน้าจิกกิน

เขาชุกกระดุกของผู้เป็นบิดาขึ้น แวตตาเผยแวตตาลังหารูบหนึ่ง แต่กลับไม่ได้ลงมือ

สายตาเขาสบประสานกับอีกา พลันหวนนึกถึงภาพนิมิตฝันที่คล้ายกลางบอกเหตุนั้น

จู่ๆ โดยไม่มีสาเหตุ เขาพลันรู้สึกว่...แวตตาของอีกามีส่วนคล้ายคลึงกับของท่านพ่อ

แวตตาของท่าน ตาที่จับจ้องเขาจากความมืดที่ซ่อนตัวอยู่ ในคำคืนที่ตื่นจากฝันครั้งแล้วครั้งเล่า นั้นเป็นแวตตาของอีกาที่จับจ้องเหยื่อ รอคอยว่าลมหายใจหยุดลงเมื่อใดเป็นโผล่เข้าจิกกินยังง่อย่างนั้น

เพราะความรู้สึกตัดใจไม่ได้ผสมความอาวรณ์ ทำให้กุยกะกลด

ท่อนกระดูกในมือลง อีกาหดคองจิกเอาลูกตาออกแล้วกระพือปีกบินไป
เขาและมันหาความแตกต่างกันไม่ ต่างทำเพื่อความอยู่รอด
เขาไม่มีสิทธิ์จะไปฆ่ามัน ความแตกต่างเดียวที่มี คือที่มันจิกกินนั้นเป็น
หนึ่งในซากศพนับร้อยนับพันราย ส่วนที่เขากินนั้น คือท่านพ่อที่มีเพียง
คนเดียวในโลกนี้

เสียงดังตูด กุยกะทั้งท่อนกระดูกลง ล้มตัวลงนั่งกับพื้น เอามือ
กุมศีรษะ ใครร่ำไห้แต่ไร่น้ำตา

น้ำตาเหือดแห้งไปแล้ว ต่อจากนี้ไปก็ได้แต่ทำตามความมุ่งหวัง
ของบิดา คือมีชีวิตต่อไปให้ดีที่สุด

มันเป็นยุคสมัยอันโศกสลด ทุกผู้คนที่อยู่ต่อไม่ไหวต่างหวังจะได้
ตาย กุยกะเองก็เคยคิดละวางชีวิตเพื่อลดทอนภาระของครอบครัว คิดว่า
ป่วยตายเสียให้จบๆ กันไป ทว่าฟ้ากลับกลั่นแกล้ง ผู้ที่คิดว่าไม่น่ารอด
กลับกลายเป็นผู้หลงเหลือหนึ่งเดียวของครอบครัว

ผู้ที่คิดว่าหมดทางเยียวยา กลับถูกเยียวยา รอดจนที่สุด

ยามค่ำคืน เมื่อความมืดกลืนกินทุกสิ่ง เขาก็มักจะกางมือทั้งสอง
พยายามแฉะรอยเลือดที่ฝังอยู่ในซอกเล็บออก

จนกระทั่งบัดนี้ เขายังคงพยายามหวนคิดว่า ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนนี้
นั้น...มันเป็นเรื่องจริงหรือไม่กันแน่

เพราะอะไร...เหตุไฉนท่านพ่อที่ปรกติไม่เคยแสดงความรักต่อข้า
กลับยอมเชือดเนื้อให้ข้ากินก่อนตาย กระทั่งยอมเป็นฝ่ายสละชีวิต เพื่อ
การอยู่รอดของข้าต่อไป?

กุยกะเคยออกไปเดินดูด้านนอก เขาเคยเห็นผู้เป็นมารดาใช้กำลัง
เหือกสุดทำยิบคั้นคอบุตรีของตนเองจนตาย ก่อนที่จะฆ่าตัวตายตาม
เคยพบผู้เป็นบิดาที่มีแผลผุเปื่อยทั่วร่างกายร้องขอให้กุยกะช่วยดูแลทารกที่

ทั่วร่างเป็นแผลฝีไม่น้อยกว่ากัน บางคนเต็มไปด้วยแผลเป็น เชื้อนเนื้อ
จนไม่เหลือที่จะเชื่อน กระทั่งแขนขาที่ยังตัดไปตัดแล้ว สุดท้ายต้อง
ร้องขอให้กุยแกช่วยจับชีวิต เพื่อจะได้เอาเนื้อไปตัดเป็นอาหารป้อนลูก
ของเขา...บางคนกล่าวอ้อล้าทั้งรอยยิ้มและน้ำตาแสดงความซาบซึ้งใจ
ต่อผู้ที่ช่วยลงดาบให้เขาได้พ้นจากโลกาที่เฝ้ากลิ่นแก๊ส ยังมีบุพการีที่
ถูกปล้นฆ่าช่วงชิงก่อนตายยังพยายามปกป้องบุตรในอ้อมอกอย่าง
สุดชีวิต เพียงเพื่อให้พวกเขามีโอกาสรอดอีกเพียงเสี้ยวหนึ่ง...

ลมร้อนที่หอบเอากลิ่นอายอาถรรพ์แห่งโรคภัยม้วนขึ้นมามบน
ป้อมเมือง กุยแกเพ่งมองเหล่าผู้คนที่ใช้ชีวิตดุดมดปลวก ซากศพที่เรียงราย
ทั่วหล้า ได้ซึมซับเข้าสู่หลักวิถีการบริหารห่วงกลียุคอย่างจับปล้น

**ที่แท้...มีแต่ห่วงกลียุคเท่านั้น ที่มนุษย์จะเผยวิสัยด้านตึงม
อย่างแท้จริงออกมา**

มูมมองอันเลื่อนรางนี้ประหนึ่งอีกาโบยบินลงมาจากฟ้า กระแทก
เข้าไปในหัวของเขา เพียงแต่ยังรางเลื่อนสับสน ยังไม่อาจก่อเป็นรูปร่าง
ในห้วงขณะที่เขาใกล้จะบรรลุตนเอง ความเจ็บปวดอย่างไม่เคย
ประสบมาก่อนประดังจากกระเพาะขึ้นมา เขาอ้าปาก ปรากฏเสียงดัง
พรวด อาเจียนสิ่งโสโครกออกมากองหนึ่ง

หลังอาเจียนแล้ว สิ่งก็ตามประชิดมาคือถ่ายท้อง เขาไม่เคยนึก
เลยว่าสิ่งที่ตนเองขับถ่ายออกมา กลับปรากฏตัวนอนอยู่ภายใน

มันแตกต่างจากหนอนที่ไซขาของพ่อ หนอนพวกนี้ยาวเพียงหุนเศษ
กุยแกทั้งอาเจียน ทั้งถ่ายท้อง ขับเอาทั้งเนื้อคน ทั้งตัวหนอนที่กิน
เข้าไปออกมาจนหมด เขาไม่รู้หรือว่าหนอนพวกนี้เกิดจากการปรุงที่
ไม่ถูกสุขลักษณะ จนก่อเกิดเป็นโรคพยาธิ ร่างกายกลายเป็นที่อาศัย
ของหนอนเหล่านี้

เขาทุดเขาลงเพราะโรยแรง มือกุมท้องจนแน่น ปิดตัวด้วยความเจ็บปวด คล้ายมีตัวหนอนนับหมื่นพันตัวกำลังซอนไชอยู่ในท้อง ทั้งเหมือนพ่อและแม่ใช้มือตะกุยตะกายเป็นป้ายขึ้นมาตามลำคอเพื่อกลับออกมาสู่โลกนี้อีกครั้ง หลังอาเจียนหนอนออกมาอีกกอง สองตาเขาก็เหลือบบนอยู่ในสภาพสิ้นสติ ปล่อยให้หนอนไต่อยู่ข้างโบริหน้าเขา

พิรุณ เทแล้ว

กลิ่นอายของสิ่งโสโครกรวมกับไอซากของสิ่งผู้พังที่ทับถมในส่วนลึกของพื้นดินมานับร้อยพันปีแผ่ขึ้นมาตามน้ำฝน กุญแจสติเลื่อนรางแต่ยังรู้สึกเจ็บปวดแสนสาหัส ไม่อาจขยับได้ ได้แต่ปล่อยให้ตนเองจมแช่อยู่ในแอ่งน้ำเจือสิ่งโสโครกของตนเอง

เอาอีกแล้วหรือสวรรค์บัดซบ กุญแจเพิ่มพำ จะให้ข้าตายก็ให้มันรวบรัดหน่อย อย่ามามัวจัดฉากละครให้ข้าดูน่าสมเพชเช่นนี้เลย...

ในความสะลึมสะลือนั้น ปรากฏเงาหนึ่งยาวๆ หนึ่งชรา กางร่มน้ำมันค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้ กุญแจเห็นโบริหน้าทั้งสองไม่ชัด เห็นเพียงทั้งสองใช้ผ้าดำปิดปาก ปิดจมูก โผล่เพียงสองตาที่มีประกายแจ่มจ้าออกมา

“ห้ามแตะ” เสียงที่ชราภาพกว่าตวาดหยุดความเคลื่อนไหวของชายหนุ่ม ก่อนล้วงโบริไปออกมาจากอก แบ่งให้ชายหนุ่ม “เคี้ยวมันเสีย อย่าได้สัมผัสของสกปรกที่มีโรคภัยนั้นโดยตรง”

เข้าใจแล้ว อ่า...” ชายหนุ่มรับโบริไปจากผู้เฒ่ามาอย่างนอบน้อม

“อย่าเรียกข้าว่าอาจารย์ ข้าหาмиคุณสมบัติที่จะสอนอันใดเจ้าไม่” ผู้เฒ่าใช้กิ่งไม้เสียดตัวหนอนที่ขยับอยู่ข้างโบริหน้าออก หัวคิ้วขมวดแน่น “ฮั้วบั้ง บอกข้าที คนผู้นี้ป่วยเป็นโรคอันใด?”

“คนใช้โบริหน้าซีดขาว อาเจียนแลสิ่งขับถ่ายมีหนอน...” ฮั้วบั้งก้มตัวลงสังเกตเห็นตัวหนอนสีขาวที่ไต่บนรณอยู่ในดินเลน “...ดินแถบนี้มีหนอนที่

ทำให้เกิดโรคภัย หรือจะเป็นหนองพยาธิที่เข้าสู่ร่างกายคนเพราะไปสัมผัสดินโดยมิระวัง?”

ผู้เฒ่าสายศีรษะเบาๆ ใช้กิ่งไม้เขี่ยพลิกตัวหนอน “ผู้ป่วยด้วยโรคพยาธิทั่วไปยามอาเจียนออกมามักเป็นไข่หนอน แต่หนอนที่คนผู้นี้อาเจียนกลับเป็นตัวแล้ว ตัวหนอนมีปล้อง มีข้อต่อ กอปรกับผู้ป่วยแขนขาอมลึบ ส่วนท้องกลับบวมพอง จึงสมควรเป็นพยาธิตัวดี”

“แต่ว่า...” ฮัวบิ่งเอียงหน้ากล่าว “พยาธิตัวดีมีใช่เกิดจากพยาธิในตัวสุกร วัว ควาย ที่ย้ายมาอยู่ในตัวคนดอกหรือ? ว่าไปแล้ว หลายปีมานี้มีเหตุพิศมัยติดต่อกัน...”

คิ้วยาวของผู้เฒ่าพลิวไหวตามลม เขายกนิ้วขึ้น ส่งสัญญาณให้ฮัวบิ่งเงยเสียง

“เด็กเอ๋ย ในห้วงกลีดยุคเช่นนี้ เนื้อที่ติดพยาธิมานั้น ไม่จำเป็นต้องเป็นสุกร วัว ควาย เสมอไป”

“ความหมายของท่านคือ...” เสียงฝนเริ่มถี่ขึ้น ฮัวบิ่งอดไม่ได้ต้องสูดลมหายใจเข้าปอดลึก

ท่ามกลางพายุ ทั้งสามต่างสงบปากคำ

“ข้า...” เหงือกกาฬท่วมหน้ากุยแก พยายามฝืนลมตาขึ้น ส่งเสียงให้ทั้งสองอย่างกินแรง “...ข้าเป็นโรค...หากกินเข้าไป พวกท่านจะ...ไซลกๆ...”

“กินเจ้า?” ผู้เฒ่าปลดหมวกสานลง เฟ่งมองกุยแกผู้ตื่นรนด้วยพลังชีวิตที่เข้มแข็งกว่าที่คิดไว้ “นี่ข้าดูหิวโซถึงเพียงนั้นเสียหรือ?”

ผู้เฒ่าล้วงผืนผ้าสีเหลืองออกมาผืนหนึ่ง โนมัตวลง จับชีพจรให้กุยแกผ่านผืนผ้า

ฮัวบิ่งคอยมองผู้เฒ่า จนบัดนี้เขาเองยังไม่เข้าใจว่าเหตุใดทั้งที่

ผู้เฒ่ามีวิชาทางการแพทย์อันสูงส่ง กลับไม่ยอมรับทั้งปฐิเสธคำขอที่จะให้
รับเขาเป็นศิษย์ แต่กลับพาเขาออกท่องไปทั่วแผ่นดิน ยามว่างก็ชวณลก
ข้อวิเคราะห์การแพทย์และอาการของคนไข้

ช่างเถอะ ผู้มีความรู้สูงส่งมักจะทำตัวประหลาดๆ ฮั้วบั้งติดตาม
ผู้เฒ่ามาเป็นเวลาสั้นๆ เพียงสามเดือนเท่านั้น แต่ก็รู้สึทว่าผู้เฒ่าเป็นคน
ประหลาด ทำการใดไม่ยึดหลักเหตุผล ปากว่าไม่ตรงกับใจ ความ
สัมพันธ์กับผู้คนและเรื่องราวมีรูปแบบที่แตกต่างจากวิสัยของผู้คนทั่วไป

“ข้าเป็นโรค ข้า ไม่อาจรอดแล้ว... โขลกๆ... โอ้ก...” กุยกแกลล้าย
ไม่ได้ยินคำพูดเมื่อครู่ของผู้เฒ่า ยังคงบ่นในสภาพสะลิมสะลือ ข้าเป็น
โรค หากกินข้าไป พวกท่านจะ...

“เจ้าหนู ตอบคำถามข้าสักข้อ หากตอบได้นำฟ้ง ข้าจะช่วยเจ้า
ให้รอดอย่างไรไม่มีเงื่อนไข แต่หากตอบไม่เข้าหู...” ผู้เฒ่าเคาะไม้ทำ
ลงพื้นจนน้ำในแอ่งกระเพื่อมเป็นวง สะเทือนไปถึงศิระระของกุยกแกลที่ย้ง
นอนแนบพื้นอยู่ “...ข้าก็จะคอยยั้งมองเจ้าถูกหนอนไซจนขาดใจ แล้ว
ค่อยไป”

“แฮ่กห้... ท่าน...” แร่งสะเทือนเมื่อครู่ ทำให้กุยกแกลคืนสติกลับมา
บ้าง เขาฝืนเงยหน้าขึ้นเพื่อมองหน้าตาของผู้เฒ่าให้ชัด แต่กลับมองเห็น
เพียงภาพองคคพพในเงามืดจากตำแหน่งย้งนแสง กับคิ้วยาวที่พลิ้ว
ตามลมทั้งสองข้าง

“ขอบอกเจ้าก่อนว่า ผู้ป่วยด้วยโรคพยาธิตัวตืด หากไม่ใช่เพราะ
อาเจียนถ่ายท้องจนตาย ก็จะต้องตายเพราะหนอนพยาธิไซขึ้นสมองจน
เลือดออกทวารทั้งเจ็ด...” ผู้เฒ่ากดเสียงให้ต่ำ สองตาเปล่งประกาย
ประหลาด “ข้ากำลังออกรวบรวมบรรดาอาการป่วยไข้ให้แก่สหายที่เป็น
หมอ ความตายของเจ้า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ล้วนเป็นประโยชน์

ต่อช้าอย่างมาก...”

ฮัวบิงแอบคิด เพียงแค่อาจารย์ท่านเพิกเฉย เจ้าเด็กน้อยซึ่งกำลังเป็นตะคริวอยู่ก็จมน้ำตายอยู่ในบึงน้อยๆ นี้แล้ว

“จะถาม... ไชลก...” กุยกแอกัดฟันแน่น “...ก็ถามมา อย่า... โอ้ก็...”

น้ำในแอ่งแทบจะท่วมถึงปากถึงจมูกกุยกแอกแล้ว ทว่าผู้เฒ่ายังคงชื่นชมกับฟองอากาศที่เกิดจากลมหายใจของกุยกแอกอยู่ หาได้มีที่ท่าจะช่วยเหลืออะไรไม่

“แหม...” ผู้เฒ่ากระแอมเล็กน้อย “หากว่าเจ้ารอดชีวิตได้ สิ่งที่เจ้าอยากกระทำมากที่สุด คือเรื่องอะไร?”

“ไชลกๆ ข้า... หาก... หากรอดได้ ข้าจะ...” หน้ากุยกแอกยังแนบพื้น แต่สองตาที่นอนขวางอยู่เปล่งประกายสำนึกแห่งการเอาชีวิตรอดจนสะท้านขวัญ “...ข้าก็จะทำลาย...”

หากข้ารอดตาย ข้าจะต้องทำลายโลกนี้ให้สิ้น

โลกที่บีบคั้นท่านพ่อผู้เป็นวิญญาณชนเปี่ยมเมตตาของข้าจนกลายเป็นบ้า โลกที่บ้าคลั่งที่ทำให้พวกข้าต้องกัดกินญาติมิตรของตนเอง

เมื่อคนใกล้สิ้น ถ้อยวาจาอย่าอ้อมลัดยืงชื่อ แม้ว่าคุณค่าตอบนี้จะไม่ทำให้เขาได้รับความช่วยเหลือ เขาก็ยังตัดสินใจที่จะระบายความในใจด้วยลมหายใจเฮือกสุดท้าย

เขาไม่ใช่ยอดคนดีที่จะประกาศกู้โลกเพราะความเสียสละของบุพการี ทั้งไม่ใช่ผู้ที่รู้สึกสำนึกในบุญคุณของการรอดตายตามวิฤตจินตญาณรู้ถึงการรักถนอมชีวิต ปรารถนาช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้ายอื่นๆ เช่นเดียวกับตัวเขาเอง ไม่เลย เขาไม่มีทางเป็นเช่นนั้น

สิ่งที่เขาจะทำมีเพียงการอาศัยชีวิตที่โชคดริ้งกาไว้ได้นี้ ไปทำให้

โลกาที่บิดเบี้ยวผิดเพี้ยนนี้เปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง

เปลี่ยนแปลงด้วยการทำลายล้าง

พิรุณเริ่มจางบาง ม่านนภาคลือออก ฮัวบิ่งลอบมองหวัคิ้วผู้เฒ่าที่ขมวดลิกพร้อมสีหน้าเข้มงวดที่ไม่คล้ายจะเห็นด้วย เขาค่อยๆ ส่ายหน้าแล้วหันหลังไป เขาคิดว่าโลกานี้มันก็ปั่นป่วนวุ่นวายเพียงพอแล้ว บ่มเพาะความแค้นล้าลึกพอแล้ว เป็นไปได้อย่างไรที่จะมีคนอยากช่วยเหลือผู้ล้าแก่ที่คิดจะทำลายโลก? เจ้าเด็กหนุ่มที่บังเอิญได้มาพานพบผู้เฒ่า... เห็นทีจะไม่ได้รับความช่วยเหลือเป็นแน่แท้แล้ว

เขาเองทนดูไม่ได้ที่เห็นอีกหนึ่งชีวิตต้องมาดับสูญไปต่อหน้าหลายเดือนที่ติดตามผู้เฒ่าออกท่องโลกนี้เขาเห็นมามากเกินพอแล้ว เขาไม่ประสงค์ให้ซาชิน เกรงกลัวความเหนื่อยหน่าย ทั้งยังทนไม่ได้ที่วิชาการแพทย์ของตนยังไม่ถึงขั้น เขาชิงชังความรู้สึกที่ไม่อาจช่วยเหลืออะไรได้เยี่ยงนี้

เขาลอบให้คำสัตย์กับตนเองว่า วันข้างหน้าเขาจะต้องบรรลुเป็นหมอเวทดาที่สามารถรักษาสารพัดโรค เป็นผู้ที่ยุ่ยวยาโลกหล้านี้ให้ได้

“ฮัวบิ่ง...”

ในม่านพิรุณโปรยละเอียดนั้น ผู้เฒ่ากลับเรียกให้ฮัวบิ่งหยุดลง

“ฮัวบิ่ง กลับมานี้...” หวัคิ้วที่ขมวดแน่นของผู้เฒ่าคลายออกมุมปากเขิดขึ้น “...พาเจ้าเด็กไม่ถึงฆาตผู้เฒ่าก็กลับไปกันเถอะ”

ฮัวบิ่งต้องอึ้งอยู่กับที่ พักใหญ่กว่าจะได้สติ ทว่าเขาเองก็รู้นิสัยผู้เฒ่าดีว่าสิ่งใดที่ท่านไม่ยอมทำให้ถาม ต่อให้เอ่ยปากถามไปท่านก็จะไม่ตอบ

เฉกเช่นหนแรกที่เขาพบเจอท่านผู้เฒ่า ถามท่านว่ามีนามว่าอะไร ผู้เฒ่าก็เพียงขยับคิ้วยาวเบาๆ แยมยิ้มแต่ไม่เอ่ยคำ

ฮิวบ์ยังไม่รู้จักชื่อของผู้เฒ่า รู้เพียงว่าความรู้ของท่านกว้างขวางหนัก
นับแต่การแพทย์ โหราศาสตร์ ดาราศาสตร์ ศาสตร์การบริหาร ปรัชญา
เต๋า กระทั่งพิชัยยุทธ์การสงคราม แต่กลับมักเผยเพียงส่วนน้อยก่อนที่จะ
กลบเกลื่อนว่าไม่มีความรู้ ไม่คู่ควรสอนสิ่งผู้คนที่งั้นกว่าจะหุบปากเงียบสนิท

“ท่าน ท่านแน่ใจนะ...” เปลือกตากุญแกสั่นกระตุก มุมปากยัง
เบื่อนคราบสกปรก “ข้าไม่ ข้าจะไม่...”

“ผู้ใดบอกเจ้าแล้วว่าข้าเป็นผู้เฒ่าใจดีที่หวังจะเยียววาแผ่นดิน?”
ผู้เฒ่าหยีตา ยิ้มแฉ่งนัยลึกล้ำ “ไม่แน่ว่า...ข้าอาจเป็นเฒ่าชั่วร้ายที่มุ่งหวัง
ผลักดันให้โลกหล้าดับสูญก็เป็นได้”

ริมฝีปากกุญแกสั่นไหว สุดท้ายก็หลับตาลงยอมรับชะตา

ช่วยหนึ่งคนทำลายโลกหล้า นับว่าพอสัมกับความคิดอ่านของผู้
ผู้เฒ่า เขาคาดไว้แต่แรกแล้วว่าวันที่แผ่นดินกลียุคใกล้เข้ามาแล้ว ไม่ใช่
เพียงความปั่นป่วนในยามนี้ แต่เป็นความปั่นป่วนพลิกผันอย่างมหึมา
ยิ่งกว่าที่สันคลอนไปถึงรากฐานแห่งราชสำนักอื่น

สิ่งที่สายตาเขามองเห็นนั้น คือโลกหล้าในอนาคต

แม้ว่าเขาเองจะตระหนักรู้ ว่าโลกที่สายตาเขาสามารถมองเห็น
ไปเห็นนั้น ไม่มีตัวเขาเองดำรงอยู่อีกแล้ว

อายุเขาสูงวัยมากแล้ว ให้มีความสามารถยิ่งไปกว่านี้ เก่งกว่าก็
ยังไม่มีโอกาสที่จะมีส่วนได้เข้าร่วม นั่นเป็นเหตุที่เขาตระเวนท่องไปทั่ว
จงหยวน หวังว่าตราบเท่าที่ยังมีชีวิตอยู่ จะสามารถเสาะหาคนวัยหนุ่มที่
มีความสามารถเกินแผ้วมาทำการชี้แนะ เพื่อใช้เป็นตัวแทนในการผลักดัน
แนวคิดทมิฬที่ตนเองเฝ้าศึกษามาเนิ่นนานให้ปรากฏแก่ชาวโลก เพื่อนำ
คติวิธีการบริหาร และวิชาการวางแผนเปลี่ยนผันอำนาจที่จีใ้ใส่จุดอ่อน
ของวิสัยผู้คน อันเป็นวิชาที่เขารวบรวมขึ้นจากข้อศึกษาความปั่นป่วน

ความตกต่ำ และความทมิฬของโลกหล้ามานานปี เพื่อผลักดันโลกนี้ไป
สู่ความมืดมน ให้โลกได้ถือกำเนิดใหม่ท่ามกลางความสูญเสียนั้น

โลกนี้มันผูกพันไปแล้ว ผู้เฒ่าได้กลิ่นเนาผู้ปรากฏ วัตถุประสงค์
บังเกิดตัวนอนน แทนการทำตัวตั้งตักแทนขวางรถอย่างมีเจียมกำลัง ทำ
ตนต้านทานความทมิฬมืดแห่งวิสัยชน มีผู้จับฉวยสถานการณ์ที่
พอเหมาะ ผลักดันความวุ่นวายให้เร่งฝีเท้าจนสะดุดล้มเร็วขึ้น ให้โลก
ในห้วงบั้นป่วนขีดสุดคืนกลับสู่ความแจ้งสว่าง จากนั้นก็ก่อสร้างระเบียบ
แบบแผนขึ้นมาใหม่ตั้งแต่ต้น

หากคิดกู้โลก ต้องผลาญโลกเสียก่อน กลียุคก่อนเพื่อบริหาร
ตกตายก่อนการกำเนิดใหม่ นี่คือนิวส์แห่งหลักคิดทมิฬของผู้เฒ่า

แนวคิดที่ทวนหลักวิถี ขวางความคิดเก่าดั้งเดิมที่ไม่เป็นที่ยอมรับ
เช่นนี้ ย่อมต้องอาศัยคนหนุ่มยุคใหม่ที่ไม่ถูกพัวพันด้วยยุคสมัยเก่า และ
ต้องเป็นคนที่ยุควิถีขวางโลกเช่นเดียวกันมารับช่วงสืบทอด จึงจะทำให้
บังเกิดเห็นผลได้จริง

ครี๊ดๆ...ครี๊ดๆ กุญแจถูกห่ออยู่ในผ้าผวยผืนหนา วางนอนบน
กระดานของรถเข็น โดยมีฮับบิงเป็นผู้เข็นด้วยมือ

เขาไม่รู้ว่าจะต้องถูกพาตัวไปที่แห่งไหน และยิ่งไม่รู้ดอกว่า เมื่อ
ออกจากเอียงจิวไปแล้ว โลกภายนอกนั้นยังคงมีทมิฬปกคลุมอยู่ ยังมีความ
มืดทมิฬหรือไม่

ผู้เฒ่าเดินอยู่ด้านหลัง จู่ๆ ก็เรียกให้หยุดลง

“จริงสิ เจ้าหนู...” ผู้เฒ่านิรนามหยุดเท้า “...อีกาตัวนี้เจ้าเลี้ยงไว้
หรือ? โฉนมันเอาแต่ติดตามเจ้ามาตลอด”

กุญแจลืมนตา เหลียวกลับไปด้วยความอ่อนล้า หากไม่ใช่ผู้เฒ่า
สะกิด เขาเองก็ยังไม่ทันสังเกตว่านับแต่แรก ก็มีอีกาตัวหนึ่งเฝ้าวนเวียน

อยู่ด้านหลังเขาตลอด เขาไม่รู้ว่าอีกาตัวนี้ใช้ตัวเดียวกับที่เคยเบิ่งตายใน
บนอกมองเขาหรือไม่ อีกาทัวหัวล้าล้นสีดำ แต่เขากลับรู้สึกได้ว่าตัวที่อยู่
เบื้องหน้านี้ คือตัวที่ก่อร่างเนื้อขึ้นมาจากความมืดมิดตัวนั้น

...ตัวที่เป็นตัวแทนแห่งความตาย ตัวแทนแห่งความทมิฬ ความ
อัปมงคล ตัวที่มีเวรตาของท่านพ่อตัวนั้น

อีกาตัวนี้ปรากฏตัวนับแต่หลายวันก่อนในกระท่อมผู้ร้าง บางครั้ง
อยู่บนชื่อ บางทีก็อยู่มุมกำแพง ประเดี๋ยวก็ลงไปเจาะจิกศพของท่านพ่อ
อย่างลึกลับ ลักเดี๋ยวก็มาเกาะบนศีรษะเขา คอยใช้ดวงตาอันทมิฬคอย
จับจ้องเขายามที่เขาหลับไหลอยู่ในความฝัน ในความมืดมิดนั้นจะขยับปาก
อันแหลมคมด้ามจันจนสะท้อนแสง แต่มันก็ยังไม่เคยจิกลงมา

เป็นเพราะจังหวะเวลายังไม่ใช่ หรือว่า...

“ก็คง...เพราะมันได้กลิ่นผุเน่าแห่งความตาย ไซลกๆ...ที่ไม่เคย
จางจากตัวข้า หรือไม่กี่...” กุญแจหัวเราะเฝื่อนในความสะลึมสะลือ
“...มันรู้ว่าข้าใกล้จะตายแล้ว ไซลกๆ...ถึงได้คอยตามข้าไม่ยอมไปไหน”

ตะวันกำลังชิงพลบ ผู้เฒ่าในแสงสุดท้ายเงยหน้าหัวเราะลั่น
หัวเราะได้ออ่า หัวเราะได้เบิกบานยิ่ง

เขาได้รู้แล้วว่าได้เก็บของวิเศษมาจากซากปรักหักพังแล้ว ผู้เฒ่า
เล็กคิ้วพยักหน้า ใบหน้าได้ผ้าดำบังเกิดสีแดงอย่างเรงร่าอย่างที่ไม่เคย
ปรากฏมานาน บัดชบเฮ้ย เจ้าเด็กนี่...เกรงว่าจะต้องเป็นผู้ที่นำแนวคิด
ของข้าไปสืบต่อ ทำให้โลกหล้าต้องปั่นป่วนเพราะคนเพียงผู้เดียวอย่าง
แน่นอน ฮ่าๆ ๆ ๆ...

ก้าว เสียงอีการ้องอย่างไม่รู้ความหมาย กลบกลืนเสียงไอของเด็ก
น้อยที่ยังไม่ถึงฆาตไป

ชนชาวโลกล้วนเข้าใจว่า
อิศาเป็นสัญลักษณ์แห่งความตายและอัปมงคล

มีเพียงคนส่วนน้อย ที่เคยสดับบทกวี
“วิหคกัตถัญญเสี้ยงบุพการี”

สันนิษฐานว่าวิหคตรวจร่ำร้อง
เสียงกาถ้อง ก้า ก้า ระโหยหวน
รัตติกาลสะท้อนโศกรัญจวน
ผู้สดับล้วนสะท้านน้ำตาซึม

อีภานัน เป็นวิหคยอดกตัญญู
ในมวลหมู่วิหคทั้งมวล

the 1990s, the number of people who are employed in the service sector has increased in all countries. The increase is most pronounced in the United States, where the service sector has become the dominant sector of the economy. In the Netherlands, the service sector has also become the dominant sector, but the increase is less pronounced than in the United States.

The increase in the service sector is due to a number of factors. One of the main factors is the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector.

Another factor is the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector.

A third factor is the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector.

A fourth factor is the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector.

A fifth factor is the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector.

A sixth factor is the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector.

A seventh factor is the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector.

An eighth factor is the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector. This is due to a number of factors, including the increase in the number of people who are employed in the service sector.